Verdriet en leed in je eigen leven

1. VERDRIET, ZIEKTE EN LEED

Tegen de mens zei hij:
'Je hebt geluisterd naar je vrouw,
gegeten van de boom die ik je had verboden.
Vervloekt is de akker om wat jij hebt gedaan,
zwoegen zul je om ervan te eten,
je hele leven lang.
Dorens en distels zullen er groeien,
toch moet je van zijn gewassen leven.
Zweten zul je voor je brood,
totdat je terugkeert tot de aarde, waaruit je bent genomen:
stof ben je, tot stof keer je terug.'
(Genesis 3:17-19)

En zelfs al zou ik hoog van mezelf willen opgeven, dan nog zou ik geen dwaas zijn, want ik zou de waarheid spreken. Maar ik zie ervan af, want ik wil worden beoordeeld op grond van wat men van mij hoort en ziet, niet op grond van de uitzonderlijke openbaringen die ik heb gekregen. Om te verhinderen dat ik mezelf zou verheffen, werd mij een doorn in het vlees gestoken: ik word gekweld door een engel van Satan. Ik heb de Heer driemaal gesmeekt mij van hem te bevrijden, maar hij zei: 'Je hebt niet meer dan mijn genade nodig, want kracht wordt zichtbaar in zwakheid.' Dus laat ik mij veel liever voorstaan op mijn zwakheid, zodat de kracht van Christus in mij zichtbaar wordt. Omdat Christus mij kracht schenkt, schep ik vreugde in mijn zwakheid: in beledigingen, nood, vervolging en ellende. In mijn zwakheid ben ik sterk.
(2 Corinthe 12:6-10)

Er wordt veel geleden

Een vader moet op zijn kleine zoontje passen. Hij vergeet op te letten. Even later ligt het kind dood in de sloot. Was dit de wil van God? Men zegt dat niemand sterft voor zijn tijd. Ook dit kind niet?

Een zendeling rijdt met zijn auto en wordt aangereden door een andere auto. De zendeling sterft. Was dit de wil van God? Wilde God op deze manier de zendeling naar de hemel halen? Had God het niet op een andere manier kunnen doen?

Een zendeling gaat naar een vreemd land om het reddende evangelie van de Here Jezus bekend te maken. Kort na zijn aankomst wordt hij vermoord. Was dit de wil van God?

Een jong echtpaar krijgt hun eerste kind. Als het geboren wordt blijkt het kind niet levensvatbaar te zijn of het sterft bij de geboorte, gewurgd door de navelstreng. Was dit volgens het plan en de bedoeling van God? Welk plan en welke bedoeling moet God dan gehad hebben?

Als iemand sterft, was het dan altijd 'z'n tijd'? Als iemand door een auto ongeluk sterft, was het dan z'n tijd? Als een vliegtuig met 300 passagiers verongelukt was het dan 'toevallig' de tijd voor al deze mensen? Als iemand de doodstraf krijgt was het dan toch ook 'z'n tijd'? Als iemand bij een overval wordt dood geschoten, was het dan ook 'zijn tijd'?

Wie heeft verzonnen dat niemand vóór z'n tijd sterft? Is dat een boodschap die wij ook in de Bijbel tegenkomen? Neen.

Er is veel leed, door ziekten en ongevallen.

Er wordt ook veel gebeden

Mensen bidden om genezing en bevrijding uit de misère. Zelfs ongelovigen bidden als ze in nood zijn. Als hun gebeden echter niet verhoord werden op de manier zoals zijzelf dit wilden,

kunnen zij denken dat zij geen gebedsverhoring verdiend hebben, of omdat ze niet goed of goed genoeg gebeden hebben.

Soms worden dergelijke gebeden op een wonderbaarlijke manier verhoord en geneest een zieke van een haast dodelijke kwaal.

Soms worden dergelijke gebeden op een wonderbaarlijke manier verhoord en geneest een zieke van dezelfde kwaal na een ingrijpende medische behandeling.

Soms geneest een zieke op een wonderbaarlijke wijze van zo'n kwaal, terwijl hij niet in God gelooft en ook niet gebeden heeft.

Moeten we altijd zó bidden?

Er is honger in een bepaald deel van de wereld. Waardoor worden de magen gevuld, door ons gebed of als wij voedsel zenden?

Er is een ziekte die de dokter kan genezen. Moeten wij bidden of de dokter raadplegen? Of allebei?

God en het lijden

Velen die niet geloven komen ineens met religieuze vragen als zij geconfronteerd worden met leed, verdriet, ziekten, dood, rampen e.d. Ze stellen dan de vraag: *„Als God liefde is, hoe kan Hij dan al dit leed over ons laten komen?"*

Hoe is het mogelijk dat God zo'n klein kind laat sterven en oude mensen laat leven. Hoe is het mogelijk dat God zoveel leed uitstort over goede mensen. Hoe kan een God van liefde zoiets doen?

Men zegt: *„Ik heb dit lijden niet verdiend. Waarom laat God mij zo lijden? Waarom moet ik ziek zijn? Waarom moet ik sterven? Waarom?"*

Een ander zegt: *„Ik kan niet meer geloven in een liefdevolle God in de hemel, die zoveel hongersnood, rampen, aardbevingen, oorlogen*

en natuurgeweld toestaat."

Mensen moeten leren dat het in het leven niet gaat om antwoord te krijgen op alle levensvragen die God alleen kan beantwoorden. Ze moeten daarom veel vragen niet eens aan God stellen. Ze moeten zich afvragen wat ze nu verder gaan doen, na het leed dat hen overkomen is. *„Wat ga ik doen met de ervaring die ik opgedaan heb?"* moet hun vraag zijn. En: wat kan ik voor anderen betekenen met de lessen die ik nu zelf geleerd heb? Zo sleept het leed ons niet terug naar het verleden, maar duwt het ons zachtjes naar de toekomst.

Vreemde manier van omgaan met verdriet

Sommige mensen kunnen zich heel vreugdevol voordoen als er iemand gestorven is. Ze zeggen dan: *„Hij is nu fijn in de hemel en heeft het beter dan wij hier op aarde. Laten we God danken dat Hij deze man of vrouw naar de hemel gehaald heeft."*

Soms zeggen mensen als ze komen condoleren: *„Hartelijk gefeliciteerd dat je man nu bij de Here God in de hemel is."*

Sommige mensen zeggen dat je niet bedroefd hoeft te zijn als één van je geliefden is overleden, omdat God hem dan meer nodig had dan wij. Is dat wel een Bijbelse gedachte? Nee. Zo'n gedachte kom je niet tegen in de Bijbel.

Vraag: Is er dan geen droefheid meer op aarde omdat wij deze man of vrouw missen? Huilde de Here Jezus ook niet bij het graf van Lazarus omdat Lazarus gestorven was?

Mogen of hoeven wij niet meer bedroefd zijn als één van onze geliefden is overleden? Waarom zou dat niet mogen? De Bijbel zegt niet dat God dit van ons verwacht.

Soms staat in een rouwadvertentie dat het God behaagde om

iemand te laten sterven. Ook dat is geen Bijbelse gedachte. Heeft God een behagen als iemand sterft?

Waar komt het kwaad vandaan?

Sommige mensen leven alsof alles wat er in ons leven gebeurt, van God komt. Alle zegeningen krijgen wij van God, maar ook alle nare dingen: onheil, leed, ziekte, verdriet, pijn, rouw, enz. Ze baseren dit o.a. op de woorden uit de brief van Jacobus:

„Dan iets voor u die zegt: 'Vandaag of morgen gaan wij naar die en die stad. Daar blijven we een jaar, we zullen er handeldrijven en geld verdienen.' U weet niet eens hoe uw leven er morgen uitziet. U bent immers maar damp, die heel even verschijnt en dan al verdwijnt. U zou moeten zeggen: 'Als de Heer het wil, zijn we dan in leven en zullen we dit of dat doen.' Maar u slaat een hoge toon aan en bent daar nog trots op ook. Dat soort trots is volkomen ongepast. Als iemand weet hoe het hoort maar er niet naar handelt, dan zondigt hij." (Jacobus 4:13-17)

De te pas en te onpas gebruikte woorden „DV" maken duidelijk dat voor deze mensen van minuut tot minuut, ja van seconde tot seconde door God bepaald wordt wat er met hen gebeurt. Maar dat bedoelt Jacobus niet. Hij heeft het over een situatie zoals die ook door de Here Jezus is genoemd:

„En hij vertelde hun de volgende gelijkenis: 'Het landgoed van een rijke man had veel opgebracht, en daarom vroeg hij zich af: Wat moet ik doen? Ik heb geen ruimte om mijn voorraden op te slaan. Toen zei hij bij zichzelf: Wat ik zal doen is dit: ik breek mijn schuren af en bouw grotere, waar ik al mijn graan en goederen kan opslaan, en dan zal ik tegen mezelf zeggen: Je hebt veel goederen in voorraad, genoeg voor vele jaren! Neem rust, eet, drink en vermaak je. Maar God zei tegen hem: "Dwaas, nog deze nacht zal je leven van je worden teruggevorderd. Voor wie zijn dan de schatten die je

hebt opgeslagen?" Zo vergaat het iemand die schatten verzamelt voor zichzelf, maar niet rijk is bij God.'" (Lucas 12:16-21)

De Heer en Jacobus hebben het over plannen maken dat je bijvoorbeeld over een jaar iets gaat doen. Je moet je realiseren dat je niet weet of je over een jaar nog leeft. Het betekent niet dat alles wat je doet nu ook door de Heer bepaald en gestuurd is. Je maakt zelf je eigen plannen en je neemt je eigen beslissingen. Daarvan mag je niet zeggen dat het allemaal ook de wil van God is. Dat is hoogmoed.

Een paar feiten

Het leed in ons leven kan komen als gevolg van het feit dat God ons en ons geloof beproeft.
We zien dat bij Abraham in Genesis 22. God beproefde zijn geloof. Verder in de geschiedenis van Israël en bij ander gelovigen komen we de beproeving van hun geloof niet vaak tegen.
1 Corinthe 10:13 U hebt geen beproevingen te doorstaan die niet voor mensen te dragen zijn. God is trouw en zal niet toestaan dat u boven uw krachten wordt beproefd: hij geeft u mét de beproeving ook de uitweg, zodat u haar kunt doorstaan.
Jakobus 1:3 Want u weet: wanneer uw geloof op de proef wordt gesteld, leidt dat tot standvastigheid.
1 Petrus 1:7 Zo kan de echtheid blijken van uw geloof-zoveel kostbaarder dan vergankelijk goud, dat toch ook in het vuur wordt getoetst-en zo verwerft u lof, eer en roem wanneer Jezus Christus zich zal openbaren.
Er staat nu echter niet bij dat dit te maken had met leed, ziekte en verdriet.

Het leed in ons leven kan komen omdat God Zijn kinderen straft, omdat ze gezondigd hebben.
We zien dat bij Israël. Ze zijn gestraft met de Babylonische

ballingschap en later met de nu al 2000 jaar durende wereldwijde ballingschap als straf voor hun zonden. Dit leed bestond voor Israël niet uit ziekte of pijn. Voor ons kan het wel bestaan uit ziekte of pijn.
„Daarom zijn er onder u veel zwakke en zieke mensen en zijn er al velen onder u gestorven. Als we onszelf zouden toetsen, zouden we niet worden veroordeeld. Maar nu velt de Heer zijn oordeel over ons en wijst hij ons terecht, opdat we niet samen met de wereld zullen worden veroordeeld." (1 Corinthe 11:30-32)

Het leed in ons leven kan komen door allerlei andere oorzaken, zoals natuurwetten en het werk van de duivel.
We zien dat bijvoorbeeld bij het lijden van Israël als gevolg van de satanische machten rond de farao.
We zien het ook bij Paulus:
„En zelfs al zou ik hoog van mezelf willen opgeven, dan nog zou ik geen dwaas zijn, want ik zou de waarheid spreken. Maar ik zie ervan af, want ik wil worden beoordeeld op grond van wat men van mij hoort en ziet, niet op grond van de uitzonderlijke openbaringen die ik heb gekregen. Om te verhinderen dat ik mezelf zou verheffen, werd mij een doorn in het vlees gestoken: ik word gekweld door een engel van Satan. Ik heb de Heer driemaal gesmeekt mij van hem te bevrijden, maar hij zei: 'Je hebt niet meer dan mijn genade nodig, want kracht wordt zichtbaar in zwakheid.' Dus laat ik mij veel liever voorstaan op mijn zwakheid, zodat de kracht van Christus in mij zichtbaar wordt. Omdat Christus mij kracht schenkt, schep ik vreugde in mijn zwakheid: in beledigingen, nood, vervolging en ellende. In mijn zwakheid ben ik sterk." (2 Corinthe 12:6-10)

Stuurt God misschien níet het lijden op ons af?

Er zijn veel mensen die menen dat alles wat er in ons leven met ons gebeurt, ons opgelegd is door de hand van God.
Natuurrampen, ziekten, oorlogen, ongelukken, enz. het komt

allemaal van God, zo menen zij. Als je op straat door een auto wordt aangereden, is dit door de hand van God. Daarom is het in de ogen van deze mensen heel goed om als je met een gebroken been op straat ligt na een ongeluk, om dan te zeggen: *„Halleluja, dank U wel, Here God, dat U dit over mij hebt laten komen."* Dit is geen grap. Dit is de officiële leer in bepaalde Volle Evangelie Gemeenten!

Men beroept zich dan op de woorden van Paulus:

„Wees altijd verheugd, bid onophoudelijk, dank God onder alle omstandigheden, want dat is wat hij van u, die één bent met Christus Jezus, verlangt." (1 Thessalonicenzen 5:16-18)

Ook dit is een vers dat vaak verkeerd wordt uitgelegd. Paulus schrijft niet dat we als een soort mantra maar de hele tijd bepaalde gebeden moeten opzeggen. Hij bedoelt te zeggen, dat we van ons gebedsleven een goede gewoonte moeten maken, net zoals dit voor hemzelf en voor de Joden een goede gewoonte was. Paulus schrijft niet dat we God moeten danken om alles maar onder alle omstandigheden. Wat er ook in ons leven gebeurt, we moeten dankbare mensen blijven voor al het goede dat God ons ook gegeven heeft.

Het is de moeite waard om onszelf eens de vraag te stellen, hoe het komt dat wij denken dat al het leed, verdriet, het kwaad en het onheil in ons leven door God tot ons zijn gezonden. Is er enige aanwijzing in de Bijbel waaruit wij kunnen opmaken dat de geboorte van een gehandicapt kind door God bepaald is? Of dat een auto-ongeluk of ander ongeluk ons door God gezonden is? Is er enige aanwijzing in de Bijbel dat God naast de straffen die Hij soms het volk Israël oplegde, ook niet-Joden straft met allerlei ziekten en plagen? Was Naäman ziek omdat God hem ziek gemaakt had of had zijn ziekte niet een dergelijke oorzaak?

De discipelen waren ook overtuigd dat een ziekte een aanwijsbare oorzaak moest hebben. Je bent ziek omdat je gezondigd hebt en als straf op je zonde ben je nu ziek. De Here Jezus maakte echter duidelijk dat deze gedachte niet juist is:

„In het voorbijgaan zag Jezus iemand die al vanaf zijn geboorte blind was. Zijn leerlingen vroegen: 'Rabbi, hoe komt het dat hij blind was toen hij geboren werd? Heeft hij zelf gezondigd of zijn ouders?' 'Hij niet en zijn ouders ook niet, 'was het antwoord van Jezus, 'maar Gods werk moet door hem zichtbaar worden."
(Johannes 9:1-3)

Maakt God ons ziek, stuurt Hij onheil en tegenspoed op ons af, of is God juist degene die ons wil helpen en kracht wil geven om door het leed en de problemen heen te komen? Als God ons de ziekten stuurt, zou Hij toch niet willen dat wij zouden genezen! Wat heeft het dan nog voor nut om te bidden om genezing of om een dokter te raadplegen?

Het is een 'aardige' (en tevens: 'eigenaardige!') manier van denken om te zeggen van mensen die naar ons idee goede en vriendelijke mensen zijn en toch tegenslag hebben, dat zij in hun hart wel van God zijn afgeweken. Dat is suggereren wat je niet weet. De vrienden van Job deden dit ook. Ze beschuldigden Job ervan dat hij vast wel bepaalde zonden gedaan zou hebben, terwijl andere mensen er niets vanaf wisten.

Als je als vader en moeder met je doodzieke baby naar het ziekenhuis moet, moet je dan tegen jezelf zeggen, dat je baby wel een groot zondaar zal zijn, omdat het anders niet zo door God gestraft zou zijn?

God, waarom?

Een groot aantal mensen meent dat het God ter verantwoording

kan en mag roepen voor wat in hun leven gebeurd is, of wat hen overkomen is. Dan roepen ze in hun boosheid op God: *„God, waarom doet U dit?”* Er zijn zelfs mensen die als gevolg van het roken, waarvan ze wisten hoe schadelijk het is, longkanker hebben gekregen en dan toch uitroepen: *„God, waarom doet U mij dit aan?”*

Zelfs als je als gelovige meent, dat je leed je door God is aangedaan, mag je dan God ter verantwoording roepen? Mag je als minste van de onderdanen van de Koning van het ganse heelal tegen God zeggen, dat Hij jou verantwoording verschuldigd is? Zijn wij de rechters van God? Zijn wij de aanklagers van God? Dagen wij God voor onze ‘rechtbank’?

Een beter gebed is dit: *„Here God, kijk eens wat er met mij aan de hand is, of wat mij overkomen is. Ik kom er alleen niet uit. Ik ben radeloos, moedeloos en intens verdrietig. Wilt U mij a.u.b. helpen? Wilt U mij a.u.b. kracht geven, steunen en troosten?”*

Moet ik geloven in een Schepper die Zijn eigen schepping vernielt?

In de Bijbel heb ik God leren kennen als de Schepper van het heelal, als de God die Zijn schepping en Zijn schepselen liefheeft en voor alles en allen wil zorgen.

Moet ik dan nu ineens gaan geloven dat God ophoudt van Zijn schepping en van Zijn schepselen te houden en dat God bezig is Zijn eigen maaksel te vernielen? Moet ik geloven dat God door middel van natuurrampen Zijn eigen aarde verwoest? Moet ik geloven dat God door middel van ziekten Zijn eigen mensen ongelukkig maakt?

Ik kan dat niet geloven. Ik geloof dat God juist degene is die ons wil helpen als wij in nood zijn. Net zoals het lied zegt: *„Als je in*

nood gezeten, geen uitkomst ziet, wil dan nooit vergeten, God verlaat je niet." Zó ken ik God. Ik ken God als degene die van Zijn schepping houdt. Ik ken God als degene die van mij houdt, ook als ik ziek ben. Ik ken God als degene die mij kracht geeft, juist als ik zwak ben.

Ik ken God die de mens, Adam, indertijd de opdracht en de autoriteit gaf om namens God - als Gods plaatsvervanger op aarde - voor de schepping van God te zorgen. Ik ken God als degene die zoveel vertrouwen in de mensen stelde dat Hij Zich losmaakte van het regelen en besturen op aarde en de mens de macht gaf om vanaf dat moment de aarde te besturen en te beheersen. De mens moest aan het werk gaan met de schepping van God. De mens moest zorg dragen voor planten, bomen en dieren, ja voor de gehele aarde.

Dit betekent dat God niet meer kon ingrijpen toen het misging. Hij kon het naderende kwaad niet verhinderen. Hij had de macht overgedragen en nu droeg de mens de verantwoordelijkheid - en niet God!

Op TV vertelt een jonge vrouw dat zij vele jaren in een kooi opgesloten is geweest; opgesloten door haar vader.

In de krant lezen wij van een vader die zijn dochter opgesloten heeft en zelfs kinderen bij haar verwekt heeft.

Over de radio horen wij van mensen die zich aan heel kleine kinderen vergrijpen.

Wie draagt de schuld van al dat leed? God of de dader? De dader natuurlijk!

Ook als er een natuurramp plaats heeft is God niet verantwoordelijk voor de gevolgen met al zijn leed; de mens is verantwoordelijkheid. Hij kent de natuurwetten en moet tijdig

maatregelen nemen.

God gaf de mens het verstand om stevige huizen te bouwen, zodat zij niet zouden instorten bij een stevige storm.

God gaf de mens het verstand om goede kleding te maken zodat de mens beschermd zou zijn tegen kou en regen.

God gaf de mens het verstand om dijken aan te leggen, zodat de mens beschermd zou zijn als het water van de zee zou willen oprukken.

God gaf de mens het verstand en inzicht zodat hij zou kunnen weten wat veilig is en wat gevaarlijk is.

Wie is er dan verantwoordelijk als het mis gaat? God in ieder geval niet. Het kan de schuld van de mens zijn, het kan ook een noodlottig gebeuren zijn geweest waaraan niemand schuld had.

Het is de schuld van de mens als hij oorlog voert of een concentratiekamp bouwt. Het is de schuld van de mens als hij een ander lichamelijk of psychisch beschadigt. Het is de schuld van de mens als de één de ander bedriegt of misleidt. Het zijn mensen die elkaar pijn doen of kwaad berokkenen. Mensen die elkaar kwaad doen zijn geen willoze werktuigen in de hand van een God die het kwaad naar een ander mens stuurt. Deze mensen zijn geen slachtoffers, maar daders.

God en Zijn eigen schepping

Bij de schepping van het heelal heeft God ons bepaalde natuurwetten gegeven. We leven in een enorm groot heelal op een relatief kleine planeet en hebben te maken met natuurwetten die God bij de schepping ingesteld heeft.

Eén van die natuurwetten is, dat we gebonden zijn aan ‘de tijd’. Niemand kan op de tijd vooruit lopen en niemand kan achter de

tijd aan lopen. Niemand kan teruggaan naar gisteren en die dag nog eens beleven. Niemand kan vast een kijkje nemen in de dag van morgen. We zijn van seconde tot seconde gebonden aan de tijd.

Een andere natuurwet is, dat we gebonden zijn aan de ruimte. Niemand van ons kan zich even verplaatsen naar een ander land om daar een kijkje te nemen en vervolgens weer terug te komen.

Niemand kan zich ook losmaken van de materie. Niemand kan zich losmaken van zijn eigen lichaam en vervolgens met zijn geest een ruimtereis maken door het heelal. We zijn gebonden aan de ruimte waarin wij leven. Ook kunnen wij niet dwars door muren heen lopen.

Niemand kan zich bevrijden van de zwaartekracht. Als je iets laat vallen valt het niet omhoog tegen het plafond, maar valt het naar beneden naar de grond.

Nu kun je God wel gaan bidden om een wonder en vragen of hij voor jou de wet van de zwaartekracht wil opheffen, zodat je ondersteboven over het plafond kunt lopen, maar waarom zou God de wet van de zwaartekracht die Hij Zelf heeft gegeven nu ineens voor jou opheffen?

Dergelijke natuurwetten heeft God ons ook in ons lichaam gegeven. Hij heeft bepaald dat ons hart het bloed in ons lichaam moet rondpompen. Als het hart dit niet meer zou kunnen, kan dit functie niet overgenomen worden door onze lever. Zo kan de functie van de lever weer niet overgenomen worden door de longen, enz.

God heeft ons lichaam zó gemaakt, dat als wij ons snijden, het lichaam zelf het vermogen heeft om de wond te laten genezen. Er is geen wonder nodig om de wond te laten genezen, dat is een natuurwet die ons door God gegeven is.

God heeft ons lichaam zo gemaakt, dat als wij ziek worden, het lichaam zelf het vermogen heeft om te zorgen voor herstel. Het kan soms wat sneller gaan met medicijnen, maar het lichaam kan veel zelf.

God heeft ons in Zijn schepping veel stoffen gegeven die kunnen helpen tot herstel van ons lichaam wanner wij ziek zijn.

God heeft ons verstand gegeven en het verlangen om onderzoek te doen, waardoor artsen steeds beter in staat zijn om bijna onoverkomelijke ziekten toch weer te laten genezen.

God heeft ons zelfs 'de pijn' gestuurd. Terwijl wij het heel naar vinden als wij pijn hebben, moeten we ons realiseren dat het feit dat wij soms pijn hebben, eigenlijk een zegen zijn. Het is een waarschuwingssignaal dat er iets mis is in je lichaam. Stel je voor dat er van alles mis zou zijn en wij niet door middel van pijn of koorts gewaarschuwd zouden worden? Het feit dat wij pijn kunnen voelen komt als gevolg van het feit dat wij leven. Wat dood is voelt geen pijn. Pijn kunnen voelen is ook een zegen. Wie geen pijn kan voelen kan zich gemakkelijk ernstig verwonden of ernstig verbranden, omdat hij niet door de pijn gewaarschuwd wordt voor het hem bedreigende gevaar.

Dat is allemaal het werk van God! Ons lichaam moet niet de natuurwetten die God gegeven heeft gaan overtreden. Wij moeten zelf deze door God gegeven wetten ook niet willen overtreden. Ze zijn ons door God gegeven!

Waarom moet je bidden of God een wondje direct wil genezen, als God jouw lichaam het zelf herstellende vermogen als een natuurwet gegeven heeft? Waarom moet God dan voor jou Zijn eigen wet negeren en doen wat jij wilt?

Waarom moet God de natuurwet terzijde schuiven die bepaalt dat jouw lichaam zwaarder is dan water, waardoor jij niet op water

kunt lopen? Waarom zou jij wel op water moeten kunnen lopen? Waarom moet God jouw lichaam veranderen zodat je je been niet breekt als het knakt, maar dat het als elastiek weer in zijn oude positie terugkeert? Waarom moet God dat allemaal voor jou doen?

God en de val van de schepping

Sinds de val van de schepping bij Adam en Eva hebben wij te maken met de gevolgen hiervan. Als voorbeeld van het verschil tussen vóór de val en ná de val zegt de Bijbel, dat er nu doornen en distels zijn. Die doornen en distels staan model voor alles wat er veranderd is. Sommige mensen zouden het misschien mooi gevonden hebben als God één voor één een opsomming had gegeven van alles wat er veranderd is. We zullen moeten begrijpen dat de Bijbel dat nergens doet. Er wordt in een aantal situaties één voorbeeld gegeven en wij moeten zelf de conclusie trekken dat hieruit een heleboel andere zaken ook gevonden worden.

Ik geef een voorbeeld. De tien geboden zeggen dat je niet de vrouw van je naaste mag begeren. Mag een vrouw dan wel de man van haar naaste begeren? Het wordt immers alleen tegen de man gezegd! Natuurlijk mag dit niet. Maar mag je wel de auto van je naaste begeren, want dat staat niet in de wet. U zegt: Maar er staat dat je niets van hem mag begeren. Dat is dus duidelijk. Inderdaad, maar er staat niet dat je niets van haar mag begeren...!

Er staat dat je je niet mag bedrinken aan wijn. Mag het dan wel aan bier, cognac, jenever e.d.? Natuurlijk mag dat ook niet.

Zo geldt dit ook hier. Er zijn doornen en distels gekomen, maar daarnaast veel meer. Er zijn fouten in onze genen gekomen. Er zijn ziek makende bacteriën en virussen gekomen. Er zijn allerlei ziekten gekomen, sommige minder ernstig, andere zeer ernstig. Zelfs de dood die daarvoor niet bestond heeft zijn intrede gedaan. We leven onder de vloek en de gevolgen van de zonde. Niet alleen

de ongelovigen leven onder deze vloek en deze gevolgen, de gelovigen leven onder de zelfde vloek en de zelfde gevolgen van de zonde. Het griepvirus - om maar een voorbeeld te geven - maakt geen onderscheid tussen christenen en Joden, tussen islamieten en atheïsten, tussen goede mensen en slechte mensen. Dit voorbeeld geldt voor allerlei situaties in ons leven!

Stuurt God het griepvirus wel naar de ene mens en niet naar de andere? Of heeft de ene mens een sterker en gezonder lichaam dan de ander, waardoor het zelf genezend en zelf beschermend vermogen van ons lichaam - zoals God ons dit gegeven heeft - de ene mens wel beschermt tegen dit virus en de andere mens niet? De 'goede' mens krijgt net zo gemakkelijk de griep als de 'kwade' mens!

Vanuit dit voorbeeld van het griepvirus en beschadigde genen kunnen we kijken naar erfelijke afwijkingen. Ouders kunnen van hun eigen beschadigde genen materiaal doorgeven aan hun kinderen die nu ook weer lichamelijk of psychisch beschadigd kunnen zijn. Als er chromosomen afwijkend zijn, heeft dat ook nare gevolgen voor de baby. Dat zijn door God ingestelde natuurwetten. Als twee mensen een kind krijgen wordt er niet een appel geboren of een kangoeroe, maar een mensenkind. Dat is door God zo bepaald. Als twee mensen die allebei bepaalde afwijkingen hebben kunnen ze dit versterkt doorgeven aan hun kinderen.

Maar zo is ook bepaald dat er baby's geboren kunnen worden met ernstige lichamelijke en psychische afwijkingen. Dat kunnen erfelijke afwijkingen zijn, maar ook het gevolg zijn van een ziekte of besmetting tijdens de zwangerschap, het gebruik van alcohol, nicotine of drugs tijdens de zwangerschap.

Baby's kunnen doof of blind geboren worden. Is dat het werk van God of is er een andere wetmatigheid aan het werk geweest?

Volwassen kunnen ook doof en blind worden. Heeft God hen dat aangedaan?

Kinderen kunnen ‘in het verkeerde lichaam geboren worden’. Dat betekent, dat ze de lichamelijke kenmerken bijvoorbeeld van een jongen hebben, maar dat hun ziel de ziel van een meisje is. Iemand zei eens tegen mij dat zoiets niet kan, ‘omdat God geen fouten maakt’. Het klopt dat God geen fouten maakt, maar hier gaat het niet om een fout van God, maar om een fout van het menselijk lichaam. Zoals een baby zonder hersenen geboren kan worden en dit geen fout van God genoemd kan worden, zo kan dit ook geen fout van God genoemd worden. Het is een gevolg van de zondeval.

Wie gewoon nadenkt over de grootheid en de heiligheid van God, kan zich toch niet indenken dat deze Koning der koningen in de hemel Zich bezig houdt met kijken welke mensen Hij een ongeluk zal laten krijgen en welke mensen Hij een bepaalde ziekte zal zenden? Heeft iemand dit beeld van God ooit vanuit de Bijbel begrepen? Neen.

Satan als huidige machthebber en god van deze eeuw

„Wanneer er dan toch nog een sluier ligt over het evangelie dat wij verkondigen, geldt dit alleen voor hen die verloren gaan: de ongelovigen, van wie de gedachten door de god van deze wereld zijn verblind, waardoor ze het licht van het evangelie niet kunnen zien, de luister van Christus, die het beeld van God is.” (2 Corinthe 4:3,4)

De duivel is deze god van de wereld. In Ephese 2 schrijft Paulus: *„U was dood door de misstappen en zonden waarmee u de weg ging van de god van deze wereld, de heerser over de machten in de lucht, de geest die nu werkzaam is in hen die God ongehoorzaam zijn.”* (Ephese 2:1,2)

„Onze strijd is niet gericht tegen mensen maar tegen hemelse vorsten, de heersers en de machthebbers van de duisternis, tegen de kwade geesten in de hemelsferen." (Ephese 6:12)

Staten Vertaling: *„Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht."*

In Hebreeën 6:5 lezen wij echter dat gelovigen *'de kracht van de komende wereld ervaren hebben.'*

NBG letterlijk: *'de krachten der toekomende eeuw gesmaakt hebben.'*

„Jezus zei: Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand, die huis of broeders of zusters of moeder of vader of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om Mij en om het evangelie, of hij ontvangt honderdvoudig terug: nu, in deze tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, met vervolgingen, en in de toekomende eeuw het eeuwige leven." (Marcus 10:29,30 NBG)

„Jezus zei tegen hen: De kinderen van deze wereld huwen en worden uitgehuwelijkt, maar wie waardig bevonden is deel te krijgen aan de komende wereld en aan de opstanding van de doden, huwt niet en wordt niet uitgehuwelijkt." (Lucas 20:34,35)

Heeft bidden nog wel zin?

Als God de mensen ziek maakt, omdat dit Zijn plan en bedoeling is, heeft het dan nog wel zin om te bidden voor genezing van een zieke?

Als gebed betekent dat je je gezondheid 'claimt', zal er niemand meer sterven, maar blijven alle mensen leven totdat zij net zou oud zijn als Methusalem geworden is.

We bidden God om kracht om ons lijden te kunnen dragen. We bidden God dat Hij ons bemoedigt en draagt door het lijden heen. We bidden God dat Hij ons duidelijk maakt door Zijn Woord, de Bijbel, dat wij niet bang hoeven te zijn, omdat Hij altijd bij ons is en ons nooit zal verlaten. „Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want u bent bij mij." (Psalm 23:4)

Heeft bidden voor een ander wel zin? Zeker, ook al zou de zieke niet genezen. Zowel de zieke als de rouw dragenden wisten of weten zich gedragen door de gebeden van zoveel medegelovigen, vrienden en familieleden. Ze hebben God gebeden om Zijn aanwezigheid en Hij zond een heel stel mensen als Zijn vertegenwoordigers.

Onze troost

Wees niet bang, want ik ben bij je,
vrees niet, want ik ben je God.
Ik zal je sterken, ik zal je helpen,
je steunen met mijn onoverwinnelijke rechterhand.
(Jesaja 41:10)

2. ALS HET LEVEN PIJN DOET...

Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen kwaad want U bent bij me, uw stok en uw staf geven mij moed. (Psalm 23:4)

Een bekende psalm, die we opnieuw gaan bestuderen.

Geprezen zij de God en vader van onze Here Jezus Christus, de vader… anderen in al hun ellende moed kunnen geven, zoals wij volop delen in het lijden van Christus, zo delen we volop in de troons die chirstus geeft. (2 Corinthe 1:3-5)

Hoe gaan we om met rouw in ons eigen leven en als ziekte en dood een ander treffen?

Iemand schreef eens: *„De dood is het visitekaartje van de duivel."* Daarmee wees hij erop dat de dood niet door God aan de schepping geschonken is, maar dat de duivel dit veroorzaakt heeft. Hij wilde ermee zeggen, dat de dood iets demonisch is. Wie gelovig is zal moeten leren om op een Bijbelse wijze met het sterven en de dood om te gaan. Als gelovigen zijn wij niet van de wereld. Daarom moeten wij ook niet op wereldse wijze het sterven en de dood bespreken en beleven.

We kunnen op twee manieren met leed en verdriet te maken krijgen:

In ons eigen leven, als leed en verdriet ons zelf treffen.

In het leven van anderen, als wij geconfronteerd worden met het leed en het verdriet dat anderen overkomt.

In deze studie gaat het om de vraag: „Wat heb ik aan mijn geloof? Wat betekent de aanwezigheid van God en van de Here Jezus in mijn leven? Wat doet het geloof in mij?" In deze studie gaat het

om de diepste zaken van ons geloofsleven; over leven en sterven, over God in je leven als je gezond bent, als je ziek bent en als je stervende bent. Wat heb je in zulke situaties eraan dat je een gelovige bent?

(1) Als je zelf door dood en verdriet getroffen wordt

De vraag wordt nu: hoe gaan wij in deze beide situaties om met dit leed en verdriet? We weten dat ieder mens eens zal sterven. Toch blijken we ons niet te kunnen voorbereiden op het feit dat we zelf eens zullen sterven noch op het feit dat we eens aan het sterfbed van onze eigen man, vrouw of kind kunnen staan. Na het overlijden van een geliefde als je man, vrouw of kind komt een periode van rouw en verdriet. Wie weet, als hij nog nooit zoiets meegemaakt heeft, hoe intens dit verdriet is en wat rouw betekent?

Je kunt je er ook niet op voorbereiden. Hoe kun je je voorbereiden op een tijd die eens komt als je niet goed kunt slapen, slecht eet en misschien wel denkt dat je bezig bent om gek te worden? Hoe kun je je voorbereiden op een tijd dat je denkt dat je geen behoefte meer hebt om andere mensen te ontmoeten en geen zin meer hebt om nog naar de kerk te gaan?

Verdriet en rouw

Rouwen is een emotionele situatie waarin je bezig bent om het verlies van een innig geliefde te verwerken. Er is ineens een stilte in je huis ontstaan. Er wordt niets tegen je gezegd als je ‘s morgens wakker wordt, noch als je ‘s avonds gaat slapen. Tussendoor blijft het ook nog eens de hele dag stil. Je mist je maatje. Je kunt niet meer samen praten, samen lachen en samen ruzie maken. Zelfs dat kan niet meer. Het is stil in huis en het is leeg in huis. Het lijkt wel of de muren op je af komen.

Vaak zeggen mensen dat de tijd alle wonden heelt. Is dat waar? Is het 'de tijd' die dergelijke wonden heelt? Of is het belangrijk dat je de pijn van je verdriet onder ogen ziet, dus erkent, en je bewust bent dat je er iets mee moet gaan doen?

Moet je je verdriet negeren en zo snel mogelijk je bezig houden met andere dingen en je aandacht op andere zaken richten? Helpt dat echt?

Duurt de periode van rouw voor ieder mens even lang? Beslist niet. Bij de ene mens duurt het korter, bij de ander langer. Ieder rouwt op zijn eigen manier en in zijn eigen tempo.

De eerlijkheid gebiedt om te zeggen, dat de wijze waarop men rouwt en de tijd waarin men rouwt te maken heeft met de wijze waarom men met de overledene verbonden was en met de wijze waarop het contact met de overledene was.

Wie een hecht contact had met de overledene, zal een diepere rouw hebben dan wie geen hecht contact had. Sterker nog: als bijvoorbeeld het huwelijk in zekere zin voor de nabestaande een ramp geweest is, is er bijna geen rouw of helemaal geen rouw. Dan is zo'n mens blij dat hij of zij verlost is van een partner die zich als een tiran gedragen heeft. Er zijn mensen die pas echt gaan 'leven' na de dood van hun partner. Bij zulke mensen zul je weinig of geen rouw vinden. Eerder: opluchting! Dit geldt niet alleen ongelovigen, dit geldt ook voor gelovigen die het huwelijksleven als een ramp ervaren hebben.

Wie een geliefde verloren heeft, moet zich bewust zijn dat hij zelf tot daden dient over te gaan om met de pijn van het verlies te kunnen omgaan. Het rouwproces leert je hoe je vanuit de stilte in je leven weer verder kunt gaan leven. Het leert je om het verdriet in je leven een plekje te geven, zodat je weer verder kunt met je leven, hoe moeilijk dat eerst ook lijkt. Er zijn zelfs mensen die na

de dood van een geliefde niet meer verder willen. Dan blijf je eindeloos in het rouwproces steken.

Hoewel het gemis van een geliefde altijd blijven, kun je wel leren om via het rouwproces verder te kunnen met je leven. De pijn kan minder worden. Zoals je kunt leren verder te leven zonder verdriet nadat je vader of je moeder overleden is, zo kan dat ook nadat je man, je vrouw of je kind overleden is. Je kunt leren om zonder verdriet terug te denken aan je overleden partner. Je kunt leren dat je partner weliswaar dood is, maar dat jij het niet bent. Je kunt gaan inzien dat met de dood van je partner je leven niet voorbij is. Jij leeft nog en je hebt toch nog toekomst!

De zonde en de dood

De Bijbel leert dat de dood een gevolg is van en een straf is voor de zonde van Adam en Eva. God had hen gewaarschuwd, dat als ze ongehoorzaam zouden zijn, ze door de dood getroffen zouden worden. Sinds de zonde van Adam en Eva is de dood in de wereld en wordt elk levend wezen eens getroffen door de dood. Die dood is niet alleen een sterven van ons lichaam, de dood is zelfs een getroffen worden door de eeuwige verlorenheid.

Zo bezien is de dood een vijand. Hij herinnert ons aan de zonde. Hij herinnert ons aan de straf op de zonde. Zo doet de dood ons pijn en neemt de vreugde uit ons leven weg.

Maar de dood doet meer - voor een gelovige. De dood herinnert ons eraan, dat de Here Jezus ook gestorven is. De dood herinnert ons eraan dat de Here Jezus de straf voor de zonde gedragen heeft en daarmee de dood overwonnen heeft. De dood herinnert ons eraan, dat wij als gelovigen bijzondere beloften hebben. Is een gelovige gestorven, dan weten wij dat hij door de engelen is opgehaald en gebracht in het eeuwige Vaderhuis. Is een gelovige gestorven, dan weten wij dat ook zijn lichaam uit de dood zal

verrijzen, namelijk als Jezus wederkomt. Zo maakt juist de dood ons duidelijk dat wij mensen zijn met hoop en uitzicht, met toekomst en heerlijkheid.

Gelovigen kunnen toch weer lachen

Wie hierover nadenkt in zijn rouwproces kan weer glimlachen. De geliefde is niet dood, zoals een ongelovige dood is. Je geliefde leeft niet alleen voort in de herinnering van je hart, de geest van je geliefde leeft voort in de heerlijkheid van het hemels Vaderhuis. Het lichaam van je geliefde ligt ook niet voor altijd in het graf. Het zal uit de dood verrijzen. Zoals de Here Jezus na Zijn opstanding nog steeds het zelfde lichaam had - alleen nu verheerlijkt - zo zal ook ons eigen lichaam uit de dood herrijzen. Hetzelfde lichaam, maar verheerlijkt. Het lichaam van de Heer was het zelfde als vóór Zijn sterven. De littekens zaten nog in Zijn handen, voeten en zijde.

Dat weten dient een mens in de rouwperiode niet alleen omlaag te kijken en van droefheid overmand voort te leven. Hij dient ook omhoog te kijken en zijn blik te richten op God en op de Here Jezus. Er is een deur gesloten. God zal nieuwe deuren openen. Je bent gebroken van verdriet. God zal herstel geven. Je bent overmand door verdriet. Er is er maar één die echt kan troosten: God. Verwacht Zijn troost en aanvaard Zijn troost.

Bedroefden moeten niet blijven zitten treuren

Om die troost te kunnen ontvangen moet je niet thuis eenzaam in je hoekje blijven treuren, ook al lijkt dat nog zo voor de hand liggend. Je moet naar de plaats waar de gelovigen van jouw kerk/gemeente samen komen. Je moet gaan luisteren naar hun zingen en bidden. Je moet gaan luisteren naar de prediking van de voorganger. Je moet Gods boodschap bij je naar binnen laten

komen. Dáár, in de kring van de gelovigen, dáár kan God je hart raken en je nieuwe kracht geven.

Het geloof in God, het weten dat de Here Jezus je Redder is en dat God je hemelse Vader is, maakt dat je een bijzondere kracht hebt om verder te kunnen leven na het overlijden van een liefde.

Natuurlijk heeft een gelovige ook hartenpijn als zijn of haar partner overleden is. Natuurlijk is het in het huis van een gelovige dan ook stil. Maar je weet en mag ervaren dat God je kracht geeft om verder te kunnen gaan en om uit het diepe dal van je verdriet omhoog te klimmen.

Wie in een dal van verdriet zit, moet daar dus niet blijven zitten. Zeker een christen mag niet gaan zitten berusten in zijn droefheid, leed en verdriet. Je zit in een dal en je moet er weer uit. Je moet opklimmen uit het dal. Je bent eenzaam en vol verdriet. Maar... je bent niet alleen! Nu gaat de Bijbel tot je spreken. Nu kun je Psalm 23:4 op je eigen situatie toepassen: *„Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want U bent bij mij."*

De NBG geeft deze woorden wat sterker weer: *„Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij."*

De HSV zegt het nog duidelijker: *„Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij."*

Let erop dat hier je droevige situatie volledig erkend wordt. Je bent in een dal. De prachtige bergtoppen met hun mooie vergezichten zijn er wel, maar jij hebt er niets aan. Jij bent op de bergtop, je bent in het dal.

Als mens ben je alleen in dat dal. Je hoort wel een heleboel geluiden van stemmen klinken, stemmen van mensen die ook wat

tegen jou willen zeggen, maar hun boodschap komt niet over. Hoe goed en liefdevol ze ook bedoeld zijn, ze raken je hart niet en ze helpen je niet verder.

Als je in de rouw bent is het net of je een beetje doof en een beetje blind bent. Het lijkt wel of iemand het licht uitgedaan heeft. Het lijkt wel of God je ook verlaten heeft. Waar is Hij eigenlijk, vraag je je misschien af. Je hebt Hem nu zo hard nodig en het lijkt wel of Hij je in de steek gelaten heeft. Zó zul je het waarschijnlijk beleven en ervaren.

Wat Psalm 23 ons leert

Let er ook op dat hier niet staat: *„Al **zit** ik in een donker dal vol schaduw van de dood...”* Ik **zit** niet in dat dal. Ik **ga er doorheen**. Ik kan er doorheen gaan, omdat de Here God samen met mij door dat dal gaat. Hij is met mij het dal ingegaan. Hij gaat **samen met mij** door het dal heen. En Hij klimt samen met mij uit het dal weer omhoog. Zó ervaar ik Zijn troostvolle aanwezigheid.

We mogen niet in het dal van eenzaamheid en verdriet blijven steken. We mogen er niet in blijven zitten. We moeten verder. We moeten het dal weer uit! Er is een opdracht voor verdrietige en rouwende mensen. Sta op en ga weer verder. Blijf niet zitten treuren en wanhopen.

Zo heeft God het ook eens tegen Elia gezegd. Elia zat op een bepaald moment ook te treuren en te wanhopen. Hij zag het leven niet meer zitten. Hij zag in gedachten alleen nog maar de lijken van Gods profeten. Hij zag zichzelf als de laatste nog levende profeet. Dát was geen leven meer. Nu wilde hij ook dood. Zo zei hij tegen God, dat hij de enige overlevende was van alle profeten (1 Koningen 19:10,14).

God liet hem echter weten, dat hij beslist niet alleen was. Er waren

nog maar liefst 7000 trouwe dienaren van God in Israël (zie 1 Koningen 19:18).

Elia is te vergelijken met de treurende mens die zichzelf herkent in Psalm 23. Elia was tot stilstand gekomen op een plekje in de woestijn. Hier was het stil. Hij hoorde niets meer. Hij had zijn ogen gesloten en hij zag niets meer. Volkomen eenzaamheid en verlatenheid, als van een mens in diepe rouw. Toen kwam Gods engel en had slechts een korten boodschap: 'Opstaan en verder gaan'. Dat is ook de boodschap voor de mens-in-rouw: 'Opstaan en verder gaan.'

We hebben prachtige belofte:

„Hij heeft gezegd: Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten." (Hebreeën 13:5)

HSV: *„Hij heeft Zelf gezegd: Ik zal u beslist niet loslaten en Ik zal u beslist niet verlaten."*

„U hebt mijn klacht veranderd in een dans, mijn rouwkleed weggenomen, mij in vreugde gehuld. Mijn ziel zal voor u zingen en niet zwijgen. HEER, mijn God, u wil ik eeuwig loven." (Psalm 30:11,12)

(2) Als een ander door dood en verdriet getroffen wordt

Nu is de vraag hoe moet omgaan met het verdriet van een ander. Wat moet je doen? Wat moet je niet doen? Hoe moet je reageren?

Stel je voor dat je bericht krijgt dat een gemeentelid van je ernstig ziek is. Je hebt gehoord dat hij niet lang meer zal leven. Eigenlijk zou je hem wel willen bezoeken en afscheid nemen, maar je durft niet zo best. Want wat moet je zeggen als je naast zijn bed zit? Het brengt je in verlegenheid en je besluit hem niet te bezoeken.

Of stel je voor dat een echtpaar gescheiden is en dat nu één van beiden op zondag in de hal van de kerk staat. Je ziet hem staan. Je ziet dat hij onwennig om zich heen kijkt. Je vindt dit naar voor hem. Maar je kunt toch niet zomaar op hem afstappen? Wat zou je moeten zeggen?

Stel je voor dat een echtpaar verdrietig thuis zit. Hun oudste zoon heeft zelfmoord gepleegd. Je zou hen wel willen bezoeken, maar wat moet je tegen deze mensen zeggen? Hoe moet je ze troosten?

De enig ware Trooster

Zodra het over echte troost gaat, staat er een prachtige boodschap voor ons allen in de Bijbel:

„Geprezen zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader die zich over ons ontfermt, de God die ons altijd troost en ons in al onze ellende moed geeft, zodat wij door de troost die wijzelf van God ontvangen, anderen in al hun ellende moed kunnen geven. Zoals wij volop delen in het lijden van Christus, zo delen wij volop in de troost die God ons door Christus geeft." (2 Corinthe 1:3-5)

God is een God van troost. Hij wil al Zijn kinderen troosten. Hij wil echter mensen gebruiken om andere mensen te troosten. Stel je voor dat Hij u zou willen gebruiken...

Het leed van Job

In de Bijbel wordt een opmerkelijk voorbeeld gegeven van iemand die onvoorstelbaar veel leed en verdriet had: Job. Zijn kinderen stierven, zijn bedrijf ging failliet, zijn gezondheid liet hem in de steek, zijn vrouw begreep hem niet meer en beschimpte hem. Zij zal ongetwijfeld Job erop gewezen hebben dat hij een goed mens is, dat hij een goede vader en een goede echtgenoot geweest is, dat hij een betrouwbaar zakenman was en dat hij ook nog een oprecht

gelovige geweest is. Hoe kan dan een dergelijk leed hem treffen? Er moet ergens een fout gemaakt zijn...!

Ongetwijfeld zal het haar ook veel verdriet gedaan hebben wat niet alleen haar man, maar ook haar overkomen was. Zij was ook haar kinderen kwijt. Zij was ook dakloos geworden. Zij had ook geen inkomen meer nu de zaak verwoest was. Zij leed net zo hard mee.

Stel u voor dat u in de tijd van Job geleefd had en dat u bevriend met hem was geweest. Stel u voor dat u gehoord had van de catastrofe die Job getroffen had, wat had u dan gedaan? Had u thuis een keer extra voor Job gebeden? Had u Job een kaartje gestuurd met een bemoedigende tekst? Wat zou u gedaan hebben?

Job kreeg bezoek van drie van zijn vrienden

Het leed van Job was zo onnoemelijk groot dat in de wijde omtrek de mensen ervan wisten. Ook drie van zijn vrienden hoorden ervan en maakten een lange reis naar hem toe.

„Drie vrienden van Job, Elifaz uit Teman, Bildad uit Suach en Sofar uit Naäma, hoorden van de rampspoed die hem had getroffen, en ze besloten hem op te zoeken. Onderweg ontmoetten ze elkaar, en samen gingen ze naar hem toe om hun medeleven te tonen en hem te troosten. Toen ze Job vanuit de verte zagen herkenden ze hem niet, en ze barstten uit in luid geweeklaag, ze scheurden hun kleren en wierpen stof omhoog over hun hoofd. Zeven dagen en zeven nachten bleven ze naast hem op de grond zitten zonder iets tegen hem te zeggen, want ze zagen hoe vreselijk hij leed." (Job 2:11-13)

Ook hier hebben wij te maken met een man die een oprecht geloof in God had en die onberispelijk was in zijn levenswandel. *„In het land Us woonde een man die Job heette. Hij was rechtschapen en onberispelijk, hij had ontzag voor God en meed het kwaad."* (Job 1:1)

Mensen die dergelijke dingen meemaken zijn al snel geneigd om vragen te stellen. Vragen aan andere mensen en vragen zelfs aan God. Hun vragen zijn:

Waarom overkomt mij dit?

Waarom moet uitgerekend mij dit overkomen?

Waarom nu op dit moment, nu alles juist zo goed leek te gaan?

Het begin van de geschiedenis: goede vrienden

In Job 2:12,13 lezen wij iets goed over de vrienden van Job. Ze hebben er een lange reis voor over gehad om Job te kunnen ontmoeten. Ze hebben hun plannen gewijzigd en maakten tijd vrij om met Job te kunnen praten en hem te kunnen troosten.

Hun bedoelingen waren zeer goed. Lovenswaardig zelfs.

Ze kwamen zwijgend bij hem zitten. Ze gingen gewoon bij hem zitten en hielden hun mond. Dat hebben ze maar liefst 7 dagen volgehouden.

Vervolgens hebben ze geconstateerd dat ze dat hoopje mens niet meer herkenden. Was dit Job? Ze herkenden hem niet meer. Zwijgend zijn ze 7 dagen lang gewoon maar bij hem blijven zitten. Al die tijd sprak niemand een woord. Ze gebruikten de uiterlijke tekenen van rouw, door hun kleren in te scheuren en stof op hun hoofd te werpen. Zo toonden zij aan Job dat zij bewogen waren met zijn leed en dat zij naast hem stonden in zijn verdriet. Job was niet alleen; zijn vrienden waren bij hem. Ze lieten hem niet in de steek. Ze hadden geen boodschap voor hem en ze hadden hem ook niets te zeggen, maar ze waren er wel.

Drie zwijgende vrienden

Ze hielden geen preek, spraken geen vertroostende woorden,

probeerden hem niet te bemoedigen of op te vrolijken. Ze waren gewoon bij hem en deelden in zijn leed. Ook zij waren aangeslagen door het leed dat Job getroffen had.

Hun aanwezigheid was een geweldige boodschap van troost voor Job. Ze lieten hem zien dat zij van hem hielden, door van zo'n lange afstand naar hem toe te komen en daar te gaan zitten treuren met hem.

Ze hielden geen theologische handeling over het antwoord op de vraag waarom dit leed Job getroffen had. Ze waren gewoon stil en waren bij hem. Zo toonden zij hem hun bewogenheid, hun medelijden en hun medeleven. Zo toonden zij hem hun liefde.

Het kan niet anders of deze drie vrienden hebben mee gehuild met Job. Ook zij moeten verslagen zijn geweest van zijn ellende. Ze waren immers vrienden van hem. Jobs verdriet was hun verdriet. Jobs leed was hun leed. Jobs tranen waren hun tranen. Zo zaten zij een week lang bij hem en treurden met hem mee.

Liefde, medelijden en bewogenheid - dat is iets waardevols als het leed en het verdriet je treffen. Mensen die gewoon de moeite nemen om bij je te komen en je te laten zien, dat ze ook verdriet hebben om jouw verdriet. Mensen die niet met een zogenaamde boodschap komen, maar die gewoon stil zijn met jou.

We kunnen wat leren van deze mannen. Je hoeft niet met een boodschap naar een zieke of stervende mens te gaan. Ga maar gewoon zonder woorden. Je mag zelfs zeggen: *„Ik weet niet wat ik zeggen moet."* De patiënt zal dan waarschijnlijk tegen je zeggen: *„Je hoeft niets te zeggen."* Of: *„Ik weet zelf ook niet wat ik zeggen moet."*

Toch waren ze op den duur geen goede troosters. Job zal later namelijk - als Elifaz uit Teman gesproken had tot hem zeggen:

„Dit soort dingen heb ik al zo vaak gehoord,

niets dan ellende brengt mij jullie troost.
Een eindeloze stroom van lege woorden!
Wat drijft jou ertoe zo tegen mij te spreken?"
(Job 16:2,3)

Job krijgt bezoek van zijn drie vrienden

Het begin van het gesprek

Het gesprek kwam echter op gang doordat Job zelf begon te spreken. Zo gaat het ook meestal als je bij een ernstig zieke patiënt op bezoek komt. Hij begint zelf wel het gesprek.

„Daarna opende Job zijn mond en vervloekte de dag van zijn geboorte." (Job 3:1) Hij wilde dat hij dood was.

Het waren niet meteen hoogdravende woorden die Job sprak, maar hij zei wel iets. Het laat zien dat Job ook een gewoon mens

was met zijn vragen en problemen.

Job en zijn ‘waaroms’

Job is een man die ook met zijn vragen naar voren komt. Maar liefst vijf keer in hoofdstuk 3 stelt hij de vraag ‘waarom’.

Een vraag over zijn moeder en zijn geboorte: *„Waarom ben ik niet in haar schoot gestorven, niet gestikt toen ik ter wereld kwam!”* (Job 3:11)

„Waarom hebben knieën mij opgewacht, waarom borsten, zodat ik kon zuigen?” (Job 3:12 NBG. In de NBV luidt het: *„Hadden knieën mij maar niet ontvangen en borsten mij maar niet gezoogd!”*)

„Was ik maar als een misgeboorte weggestopt, als een kind dat het licht nooit heeft gezien.” (Job 3:16. In de NBG: *„Of waarom was ik niet als een misgeboorte, die weggestopt wordt, als kinderkens, die het licht niet aanschouwden?”*)

„Waarom geeft God het licht aan ongelukkigen, het leven aan verbitterden?” (Job 3:20)

„Wat ik vreesde, komt nu over me, wat mij angst aanjoeg, heeft me getroffen.” (Job 3:23) NBG: *„Waarom geeft Hij het licht aan een man, wiens weg verborgen is, aan wie God elke uitweg heeft afgesneden?”*

In volgende hoofdstukken:

Job 7:20 *Heb ik gezondigd? Heb ik u iets misdaan, bespieder van de mens? Waarom hebt u mij tot mikpunt gekozen? Ik ben mezelf al tot last.*

Job 7:21 *Waarom negeert u mijn misstappen niet? Waarom gaat u niet voorbij aan mijn fouten? Weldra zal ik tot stof zijn vergaan, u zult naar me zoeken, maar ik zal er niet zijn.*

Job 9:29 *Ik zal veroordeeld worden; waarom zou ik nog vruchteloos verder zwoegen?*

Job 10:18 *Waarom hebt u mij ter wereld laten komen? Waarom ben ik niet gestikt, voor iemand mij had gezien?*

St. Vert.: Job 13:14 *Waarom zou ik mijn vlees in mijn tanden nemen, en mijn ziel in mijn hand stellen?*

Job 13:24 *Waarom verbergt u uw gezicht en behandelt u mij als uw vijand?*

Job 19:22 *Waarom vervolgen jullie mij, zoals God? Waarom houden jullie nooit op mij te belasteren?*

Job 21:4 *Is mijn aanklacht tegen een mens gericht? Waarom zou ik dan mijn geduld bewaren?*

Job 21:7 *Waarom leven goddelozen lang, tot in hun ouderdom welvarend en gezond?*

Job 24:1 *Waarom kent de Ontzagwekkende de tijd van alle dingen, maar weten zij die hem vereren nooit wanneer hij ingrijpt?*

Mensen in hun lijden met al hun vragen kunnen zichzelf herkennen in Job met al zijn vragen. Job is zo teleurgesteld in het leven, dat hij het liefst zo snel mogelijk dood wil en wenste dat hij nooit geboren was. Zoveel leed, pijn en verdriet had hij.

Als Jobs vrienden later met hem gaan praten en allerlei argumenten aanroeren, komt dat wel omdat Job begonnen is met praten en hij allerlei levensvragen in hun midden heeft neergelegd.

De vraag is echter of de vrienden er verstandig aan gedaan hebben zo uitvoerig antwoorden te bedenken op Jobs vragen.

Als u daar bij Job gezeten had?

Stel u voor dat u daar bij Job gezeten had en u al zijn vragen gehoord had. Als u op de hoogte was gekomen van zijn leed, pijn en verdriet, van zijn zielenpijn, van zijn angst en ontgoocheling, wat zou u doen? Zou u blijven zwijgen? Zou u - net als de vrienden van Job - serieus op al zijn vragen zijn ingegaan en allerlei theologische antwoorden bedacht hebben; dat is: zelf verzonnen hebben; of zou u op een andere manier met hem gesproken hebben? Zou u een goed en verantwoord antwoord gehad hebben op de vragen van Job? Of zou u eerlijk tegen Job gezegd hebben dat u ook geen antwoord hebt op al zijn vragen, maar dat u wel iets anders weet, dat eigenlijk veel belangrijker is? Zou u hem gezegd hebben: *„Ik kan je geen antwoorden geven op al je vragen. Ik kan alleen mijzelf geven om in jouw pijn bij je te zijn.”*?

Hoe het gesprek niet moet

Op een gegeven ogenblik gaat het echter toch verkeerd. Zolang de vrienden zwegen was er niets op hen aan te merken. Zodra zij begonnen te praten, bleek dat zij volledig de plank mis sloegen. Nu werden de drie vrienden een voorbeeld van hoe het juist niet moet!

Elifaz was de eerste die wat zei. Hij zal het ongetwijfeld goed bedoeld hebben, maar hij sprak woorden die Job alleen maar pijn deden en hem niet hielpen. Hij zei het volgende:

„Kun je verdragen dat iemand het woord tot je richt? Maar wie zou nu kunnen zwijgen? Velen stond je bij met raad en daad en wie de moed ontzonk, heb je gesterkt. Je woorden richtten hem die struikelde weer op, aan knikkende knieën gaf je nieuwe kracht. Maar nu word jij beproefd, en je verliest de moed, nu treft jou het onheil, en je geeft het op. Vertrouw je niet op je ontzag voor God, geeft je onbesproken levenswandel je geen hoop?” (Job 4:2-6)

Terwijl Elifaz aan de ene kant heel keurig Job een compliment

geeft en daarin laat zien dat hij Job kent en weet wat voor een man Job was, geeft hij aan de andere kant Job een geloofsadvies en een geloofswaarschuwing waarvan je moet zeggen: *'het ligt voor de hand wat hij zegt, maar het is niet wijs'*. Hij gaat Job de les lezen. Dat is nu precies waaraan iemand die lijdt geen behoefte heeft: aan allerlei goed bedoelde waarschuwingen en vermaningen. Het kan best wel waar zijn wat dan gezegd wordt, maar het is niet verstandig om zulke dingen te zeggen.

De 'theologie' van Elifaz

Elifaz gaat namelijk verder in zijn gesprek en zegt tegen Job: *„Ken jij onschuldigen die hij (God) te gronde richtte? Werden rechtschapenen ooit in het ongeluk gestort? Ik heb gezien: wie onrecht ploegt, wie rampspoed zaait, zal het ook oogsten."* (Job 4:7,8)

Elifaz gaat nu de man zijn die doet alsof hij precies weet hoe God werkt, hoe God handelt en hoe God met mensen omgaat. In zekere zin wordt Elifaz geestelijk overmoedig. Hij toont ons hier het voorbeeld van veel christenen die op grond van hun eigen ideeën en hun eigen gedachten menen dat ze precies weten hoe God is en hoe denkt.

Elifaz keek naar het menselijk lijden en hij dacht dat hij begrepen had hoe dat komt. Hij kwam met een boodschap vanuit zijn hart. Maar deze boodschap kwam niet uit het hart van God. Hij meende dat de oorzaak van het lijden gezocht moest worden in het hart en de levenswandel van Job. Job was naar buiten een bijzonder mens. Maar in zijn hart deugde hij niet, zo meende Elifaz. Hij zei tegen Job, dat hij gezondigd moest hebben en daarom als straf op zijn zonde gestraft werd. Elifaz ging ervan uit dat rechtvaardigheid altijd door God beloond wordt en dat zonde en kwaad altijd door God bestraft worden.

Elifaz' overmoed

In poëtische taal gaat Elifaz zijn zelf bedachte oordeel over Job uitstorten. Hij zegt:

Een verholen stem drong tot mij door, mijn oor ving een fluisteren op, in de verontrustende visioenen van de nacht, die de mensen dompelt in een diepe slaap. Opeens werd ik door angst gegrepen, een siddering voer door mijn gebeente. Een adem streek langs mijn gezicht en de haren rezen mij te berge. Een verschijning doemde op, een gestalte voor mijn ogen. Stilte-en toen zei een zachte stem: "Kan een mens zich gedragen zoals God het wil, kan iemand zonder smet zijn voor zijn schepper?" (Job 4:12-17)

Elifaz stelt het hier voor dat hij een profetisch visioen van God gekregen heeft, waarin God tegen hem gesproken heeft en God hem verteld heeft er met Job aan de hand is. Je zou bijna denken, zoals een aantal theologen het ook uitlegt, dat Elifaz een openbaring van Godswege gekregen heeft. Uit de boodschap die Elifaz doorgeeft, blijkt dat dit helemaal niet waar is. Elifaz heeft gewoon gedroomd. Nu moet die droom het bewijs zijn van wat hij over Job zal uitspreken.

Hier zien we hoe gevaarlijk het is om gedachten en uitspraken te baseren op een droom. In een aantal kringen wordt tegenwoordig ook veel zogenaamde wijsheid getrokken uit wat allerlei mensen gedroomd hebben. Dat blijkt dus heel gevaarlijk te zijn.

Wij kennen de gedachten en de plannen van God niet

Natuurlijk had Elifaz gelijk gehad als hij gezegd had, dat we te maken hebben met een gevallen schepping en dat we leven in een zondige wereld. Als hij daarna gezwegen had, of gezegd had: „En verder moeten we het oordeel aan God overlaten", had hij niets

verkeerds gezegd. Nu trok Elifaz echter de conclusie dat omdat Job zo ernstig leed, hij zelf gezondigd moest hebben en als straf op zijn zonde gestraft werd. Hierin stonden jaren later de discipelen van de Here Jezus naast Elifaz, toen zij ook dachten dat de blindgeborene uit Johannes 9 zo was omdat er zonde in het spel was en deze man gestraft werd voor die zonde.

„Mijn plannen zijn niet jullie plannen, en jullie wegen zijn niet mijn wegen-spreekt de HEER. Mijn plannen zijn niet jullie plannen, en jullie wegen zijn niet mijn wegen-spreekt de HEER." (Jesaja 55:8,9)

NBG: *„Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen luidt het woord des HEREN. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten."*

Deze woorden roepen ons op om bescheiden te zijn. We moeten niet doen alsof we Gods nog net gesproken hebben en Hij ons verteld heeft wat Zijn plannen waren en zijn.

Er is ook in onze tijd een aantal overmoedige christenen. Zij menen dat zij wel weten wat God doet en waarom Hij dit doet. Als zij aan het ziekbed of sterfbed van een broeder of zuster zitten, kunnen zij heel gemakkelijk allerlei vermanende en bestraffende Bijbelteksten oproepen en die uitstorten over het hoofd van de lijdende mens. Het zou beter zijn als zij zich wat bescheidener zouden opstellen en het oordeel aan God overlaten. Nu verheffen zij zich in hun hoogmoed, terwijl zij de lijdende mens ook nog eens extra beschadigen.

Waar heeft een bedroefde wel en geen behoefte aan

Job had geen behoefte aan en werd niet geholpen met de droom van Elifaz. Job had behoefte aan meeleven, aan een vriendelijk

woord, aan een woord van troost, aan een gebed dat met hem werd gebeden.

Zo hebben de zieken in onze tijd ook geen behoefte aan allerlei uitspraken die over hen gedaan worden, geen behoefte aan verhalen van dromen en gezichten. Ze hebben behoefte aan een hand die op hun hand of op hun schouder gelegd wordt. Ze hebben behoefte aan een woord van troost en bemoediging. Ze hebben behoefte aan een gebed dat met hen gebeden wordt.

Ze hebben geen behoefte aan allerlei vrome kreten, zoals *„God weet wat Hij doet"* zeggen tegen de nabestaanden als iemand overleden is. Of in zo'n situatie zeggen: *„Hij heeft het nu veel beter."* Dat weten deze mensen zelf ook wel. Maar daar gaat het niet om. Het gaat er om dat zij nu hier op aarde hun geliefde missen. Ook als je zegt, dat alle dingen - dus ook de dood van een geliefde - voor de nabestaanden moeten meewerken ten goede (vgl. Romeinen 8:28), praat je vrome woorden, maar je slaat met al je vrome woorden de bedroefde mensen nog dieper in de put.

Verschillende oorzaken voor ons lijden

In het algemeen weten wij dat er verschillende mogelijke oorzaken zijn voor het lijden dat wij meemaken:

Wij leven in een gebroken wereld, waarin de zonde de schoonheid en de heelheid van Gods werk geruïneerd heeft en waarin de duivel de god van deze tijd is. In deze wereld draagt alles het stempel van de duivel.
Zo kan ieder mens ziek worden of een ongeluk krijgen, financiële schade lijden en allerlei ellende meemaken. Hierbij maakt het niet uit of je christen bent of ongelovige. Het zijn de wetten van de verbroken schepping die ons allemaal treffen. We hebben allemaal *'de doornen en de distels'* in ons leven als straf op de zonde van Adam en Eva. Maar niet als straf op onze eigen persoonlijke

zonden.

Uit de woorden die in 1 Corinthe 11:30-32 geschreven staan leren wij, dat God soms gelovigen die zondig leven kan straffen met lichamelijke zwakte, ziekte of een vroegtijdig overlijden.

Uit de geschiedenissen van Job en van de apostel Paulus met zijn doorn in het vlees leren wij, dat God om de een of andere reden die alleen bij Hem bekend is, soms een gelovige een bepaald lijden of een ziekte kan opleggen. De gelovigen zullen dan moeten leren om wat meer te vertrouwen op God en Zijn liefdevolle aanwezigheid in hun leven. Zijn genade die genoeg is, is in hun leven aanwezig.

Het kan zijn dat God ons leven beproeft om ons door de beproeving op te bouwen in ons geloof. Jakobus 1:3 zegt: *„Want u weet: wanneer uw geloof op de proef wordt gesteld, leidt dat tot standvastigheid."* En 1 Petrus 1:7 deelt ons mee: *„Zo kan de echtheid blijken van uw geloof-zoveel kostbaarder dan vergankelijk goud, dat toch ook in het vuur wordt getoetst-en zo verwerft u lof, eer en roem wanneer Jezus Christus zich zal openbaren."*

Soms zullen wij leed en verdrukking meemaken, gewoon omdat we christenen zijn. De Here Jezus zei tegen Zijn volgelingen: *„Ik heb dit gezegd opdat jullie vrede vinden bij mij. Jullie zullen het zwaar te verduren krijgen in de wereld, maar houd moed: ik heb de wereld overwonnen."* (Johannes 16:33) NBG: *„Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen."*
Het lijkt erop dat de Here Jezus wil zeggen, dat we verdrukking in en van de wereld aan kunnen, omdat we Zijn vrede in ons hart hebben. Het lijkt er ook op dat Hij wil zeggen, dat we door die verdrukking juist meer vrede van Hem zullen ontvangen.

In ons eigen leven en in het leven van anderen hebben wij niet het gezag om te zeggen welke van deze 5 redenen de oorzaak zijn van ons lijden - met uitzondering van de vijfde reden. Tenzij wij overtuigd zijn dat we lijden omdat we gezondigd hebben. Dat is soms heel duidelijk, soms niet. Wie door verboden seksuele contacten een ernstige geslachtsziekte heeft opgelopen, weet dat dit een straf voor zijn zonde is. Wie zich 'kapot' gedronken heeft en nu een ernstig zieke lever heeft, weet dat dit een straf op zijn zondig gedrag is.

De klacht van Job

„Ik heb geen kracht meer om te wachten. Met welk doel zou ik alles verdragen? Is mijn kracht de kracht van stenen? Is mijn lichaam hard als brons? Vind ik nog ergens hulp? Zal ik ooit weer aanzien krijgen?" (Job 6:11-13)

Job wil weten of er nog hoop voor hem is. Hij vraagt zich af of alles tevergeefs is. Job schreeuwt om hoop en troost. Maar waar kan hij die vinden? Zijn vrienden geven geen hoop en troost. Zo blijft Job zitten met zijn vrienden, zijn vragen, zijn verdriet, zijn teleurstelling en zijn pijn.

Het verdriet van Job is onvoorstelbaar groot. Hij uit dit met de volgende klacht:

„Mijn verwanten heeft hij (God) van mij verwijderd, ik word verloochend door mijn vrienden. Mijn familie ziet mij onverschillig aan, mijn vertrouwelingen kennen mij niet meer. Ik ben een gast voor mijn bedienden en slavinnen, een vreemdeling ben ik voor hen geworden. Ik roep mijn slaaf, hij antwoordt niet, ik moet hem smeken. Mijn vrouw walgt van mijn adem, mijn eigen broers deinzen terug omdat ik stink. Zelfs jongeren verachten mij, ze spreken smalend als ik opsta. Ik word verafschuwd door mijn naaste vrienden, ieder die ik liefheb keert zich tegen me. Mijn botten steken

door mijn magere vel, alleen het vege lijf heb ik behouden. Heb medelijden, vrienden, heb medelijden met mij, want de hand van God heeft mij getroffen. Waarom vervolgen jullie mij, zoals God? Waarom houden jullie nooit op mij te belasteren?" (Job 19:13-22)

Stel u voor dat iemand zoiets ooit van u zou denken? U bent misschien met heel goede bedoelingen bij iemand op bezoek geweest. In plaats van die ander op te beuren, hebt u die ander nog verder in de put geduwd. Job zal blij geweest zijn met zijn vrienden toen zij zwegen. Hij is intens bedroefd nu zij spreken. Job verlangde naar troost, niet naar een 'preek'. Hij had geen behoefte aan allerlei argumenten en overwegingen.

Behoefte aan liefde, rust en vrede

Mensen die leed hebben, hebben behoefte aan mensen die in met de liefde en de vrede hen bezoeken. Jezus was nederig en zachtmoedig (vgl. Mattheus 11:28-30). Lijdende mensen hebben behoefte aan vertegenwoordigers van deze Jezus, aan mensen die in liefde en nederigheid bij hen komen met geduld en zachtmoedigheid. Zij hebben behoefte dat mensen op bezoek komen en gewoon in alle rust naar de lijdende mens luisteren, begrip en medeleven tonen en eventueel met hem bidden.

Zelfs als je bij een ongelovige op bezoek gaat kun je met deze houding komen. Voordat je naar huis gaat kun je hem vragen of hij het goed vindt dat je thuis voor hem zult bidden. Als hij daar heel positief op reageert, kun je zelfs vragen of hij het op prijs stelt dat je nu - bij hem thuis - met hem bidt. Zeer waarschijnlijk dat zo'n gebed een deur opent om (dan of een volgende keer) met hem in gesprek te komen over de Here Jezus!

Praktische voorbeelden van troost

Zij hebben behoefte dat je hen opbelt en vraagt hoe het met hen

gaat. Zij stellen het op prijs als je een mooie brief of kaart stuurt. Een op sterven liggende man toonde mij een aantal brieven die een jong meisje hem gezonden had. In die brieven vroeg ze niet alleen hoe het met hem ging en vertelde ze dat ze voor hem bad, ze vertelde ook gewoon wat ze thuis en op school had meegemaakt. Deze man was diep getroffen dat, zoals hij het zei: *'zo'n jong meisje mij dit allemaal schrijft'*. Job zei het ook al: *„Oprechte woorden sterken."* (Job 6:25)

Als je bij een lijdende mens bent, kun je ook herinneringen ophalen en samen spreken over mooie en bijzondere momenten uit zijn leven.

Als hij huilt, zeg hem dan dat huilen mag. Je mag zelfs meehuilen met zo iemand!

Laat hem weten dat hij je mag bellen, als hij wil dat je weer bij hem komt. Maar stel zelf ook een datum voor.

Het kan zijn dat een stervende mens wil weten wat er komt na de dood en hoe je ziel de hemel kan bereiken. Zorg ervoor dat je hiervan studie gemaakt hebt, zodat je hem een goed en Bijbels antwoord kunt geven.

Job spreekt zichzelf toe met woorden van troost

Na verloop van tijd gaat Job omhoog kijken naar God en zichzelf bemoedigen met een geweldige boodschap van hoop en troost. Nu huilt Job niet langer, maar jubelt hij het uit. Je zou bijna zeggen: *„Job jubelt het uit en geeft zijn vrienden een vriendelijke les."* Hij zegt:

„Ik weet: mijn redder leeft, en hij zal ten slotte hier op aarde ingrijpen. Hoezeer mijn huid ook is geschonden, toch zal ik in dit lichaam God aanschouwen. Ik zal hem aanschouwen, ik zal hem met eigen ogen zien, ik, geen ander, heel mijn binnenste smacht van

verlangen." (Job 19:25-27)

Andere woorden van troost

Jezus zei: *„Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht."* (Mattheus 11:28-30)

Wat is de boodschap van deze verzen voor de lijdende mens? Deze: bij de Here Jezus zul je werkelijk rust vinden. Onrustige mensen vinden rust bij Jezus!

Wie op bezoek is bij een lijdende mens en hem voorstelt om samen in gebed te gaan en God te bidden om de rust van de Here Jezus in het hart van de lijdende mens, brengt een echt woord van troost. Wij moeten de lijdende mens niet troosten met onze woorden, maar met Gods woorden. Wij moeten deze mensen meenemen en brengen in de veilige haven van Gods rust. Wij moeten hen als het ware oppakken en neerleggen in de armen van de Goede Herder.

Troost uit de Bijbel

Andere Schriftwoorden die dan gelezen kunnen worden zijn bijvoorbeeld:

„Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want u bent bij mij." (Psalm 23:4)

„De HEER is je wachter, de HEER is de schaduw aan je rechterhand. De HEER behoedt je voor alle kwaad, hij waakt over je leven, de HEER houdt de wacht over je gaan en je komen van nu tot in eeuwigheid." (Psalm 121: 5,7,8)

„Wees niet bang, want ik ben bij je, vrees niet, want ik ben je God. Ik zal je sterken, ik zal je helpen, je steunen met mijn onoverwinnelijke rechterhand." (Jesaja 40:10)

En satan dan?

Wat opvalt in het boek Job is, dat satan in de eerste hoofdstukken wel ter sprake komt, maar daarna niet meer. Hij is de grote afwezige in het boek van Job! Er vindt ook geen uitdrijving van satan plaats om Job weer tot rust, vrede en welvaart te kunnen krijgen. Er wordt gewoon geen aandacht meer aan hem besteed. Waarschijnlijk kunnen wij hiervan leren, dat ook wij in onze gemeenten en bedieningen waarschijnlijk wat minder aandacht aan de duivel moeten besteden en wat meer met God en Zijn Woord bezig moeten zijn!

3. IS DE GENEZING VAN HET LICHAAM IN DE VERZOENING OP GOLGOTHA INBEGREPEN?

Mozes riep de HEER aan, en de HEER wees hem op een stuk hout.
Toen hij dat in het water gooide, werd het zoet.
Daar in de woestijn gaf de HEER hun wetten en regels, en daar stelde hij hen op de proef.
Hij zei: 'Als jullie de woorden van de HEER, jullie God, ter harte nemen, als jullie doen wat goed is in zijn ogen en al zijn geboden en wetten gehoorzamen, zal ik jullie met geen van de kwalen treffen waarmee ik Egypte heb gestraft. Ik, de HEER, ben het die jullie geneest.'
(Exodus 15: 25 en 26)

Hij werd veracht, door mensen gemeden,
hij was een man die het lijden kende
en met ziekte vertrouwd was,
een man die zijn gelaat voor ons verborg,
veracht, door ons verguisd en geminacht.

Maar hij was het die onze ziekten droeg,
die ons lijden op zich nam.
Wij echter zagen hem als een verstoteling,
door God geslagen en vernederd.

Om onze zonden werd hij doorboord,
om onze wandaden gebroken.
Voor ons welzijn werd hij getuchtigd,
zijn striemen brachten ons genezing.

Wij dwaalden rond als schapen,
ieder zocht zijn eigen weg;

maar de wandaden van ons allen
liet de HEER op hem neerkomen.

Hij werd mishandeld, maar verzette zich niet
en deed zijn mond niet open.
Als een schaap dat naar de slacht wordt geleid,
als een ooi die stil is bij haar scheerders
deed hij zijn mond niet open.
(Jesaja 53:3-7)

In een aantal gemeenten waar de persoon en het werk van de Heilige Geest grote aandacht krijgen - eigenlijk veel meer aandacht dan er is voor de Here Jezus, ook al willen ze dat zelf niet erkennen - is ook grote aandacht voor allerlei geestesgaven, zoals het door een wonder genezen van zieken en het opwekken van doden.

In een verhaal in een blad lees ik van een charismatische vrouw wier zoon overleden is. Dan staat er letterlijk: *„Er werd door vrienden gebeden dat hij uit de dood zou opstaan - maar dat gebeurde niet."*

Eén van de bekende genezingspredikers in ons land zegt, dat 85 % van de zieken in zijn samenkomsten niet geneest.

Een andere bekende genezingsprediker in ons land zegt, dat van de mensen die genezen er velen na enige tijd niet meer genezen zijn.

De eerste tekst in de Bijbel over 'genezing'

„Hij (Mozes) zei: 'Als jullie de woorden van de HEER, jullie God, ter harte nemen, als jullie doen wat goed is in zijn ogen en al zijn geboden en wetten gehoorzamen, zal ik jullie met geen van de kwalen treffen waarmee ik Egypte heb gestraft. Ik, de HEER, ben het die jullie geneest.'" (Exodus 15:26)

NBG: *„Hij zei: Indien gij aandachtig luistert naar de stem van de*

HERE, uw God, en doet wat recht is in zijn ogen, en uw oor neigt tot zijn geboden en al zijn inzettingen onderhoudt, zal Ik u geen enkele van de kwalen opleggen, die Ik de Egyptenaren opgelegd heb; want Ik, de HERE, ben uw Heelmeester."

De eerste tekst die over het algemeen op de genezing van het lichaam betrokken wordt is Exodus 15:26, omdat hier het woord *"Heelmeester"* gebruikt wordt, een woord dat vaak gebruikt wordt voor de Here Jezus, als men zegt, dat Hij onze Heelmeester is. Meestal vergeet men vers 25 erbij te lezen, ook al is voor wie goed de tekst leest, het haast onmogelijk om dit te doen.

„Mozes riep de HEER aan, en de HEER wees hem op een stuk hout. Toen hij dat in het water gooide, werd het zoet. Daar in de woestijn gaf de HEER hun wetten en regels, en daar stelde hij hen op de proef." (vers 25)

Deze tekst geeft een duidelijke belofte. Gehoorzaamheid wordt beloond! In de praktijk blijkt deze belofte niet vervuld te worden in die zin, dat alle christenen genezing van het lichaam ontvangen. **Betekent dit, dat God ontrouw aan Zijn eigen Woord is, of betekent deze tekst iets anders?** Wij weten toch allen van mensen die heel trouw aan Gods Woord geleefd hebben en heel nauwgezet de Here gevolgd zijn, hoe zij toch door ziekten getroffen zijn? De grote Corrie ten Boom is toch ook ziek geworden? Billy Graham kon als gevolg van ziekte niet aanwezig zijn op "zijn eigen" congres in Amsterdam!

Enkele feiten:

De Genezer die hier in Exodus 15:26 genoemd wordt is niet de Here Jezus, maar God de Vader. De Here Jezus is hier niet "de Heelmeester". Dit wordt van God de Vader gezegd.

Zij die de genezing aangeboden krijgen zijn niet de christenen,

maar de Israëlieten.

De “genezing” die aangeboden wordt is in feite niet een herstel van allerlei ziekten, maar juist het *voorkomen* ervan. Er is hier beslist geen sprake van eerst ziek worden en daarna genezing ontvangen!

Het gaat hier niet om het voorkomen van gewone ziekten, maar om het voorkomen van de plagen waarmee de Egyptenaren geslagen zijn.

De belofte geldt alleen als de Israëlieten zich trouw aan de geboden van de Here zullen houden. Doen zij dit niet, dan worden zij met de genoemde plagen gestraft.

In deze tekst gaat het om een beproeving van Godswege. Het gaat niet over ziekte en gezondheid in het gewone leven.

Deze tekst staat los van de verzoening op Golgotha. Hij heeft niets met het kruis te maken. Er wordt ook met geen woord naar de komende Verlosser gewezen! Er wordt met geen woord naar het kruis als voorwaarde verwezen.

Enkele vragen:

Is hier een belofte die alleen de periode van de woestijnreis gold? Toen gebeurden er immers wonderen. Veertig jaar lang hadden zij brood uit de hemel en water uit de rots. Of is deze belofte ook bedoeld voor de Gemeente van Jezus Christus?

“De Israëlieten nu hebben veertig jaar het manna gegeten, totdat zij kwamen in bewoond land; het manna hebben zij gegeten, totdat zij kwamen aan de grens van het land Kanaän.” (Exodus 16:35 NBG)

“Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kendet en dat ook uw vaderen niet gekend hadden, om u te doen weten, dat de mens niet alleen van brood

leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat." (Deut. 8:3)

"En het manna hield op, daags nadat zij van de opbrengst van het land hadden gegeten. Dus hadden de Israëlieten geen manna meer, maar zij aten dat jaar van wat het land Kanaän opleverde." (Jozua 5:12 NBG)

"Zie, Ik zal daar voor u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken. En Mozes deed alzo voor de ogen van de oudsten van Israël." (Exodus 17:6 NBG)

"Neem de staf en laat de vergadering samenkomen, gij en uw broeder Aaron; spreek dan in hun tegenwoordigheid tot de rots, dan zal zij haar water geven; gij zult voor hen water uit de rots te voorschijn doen komen en de vergadering en hun vee drenken." (Numeri 20:8 NBG)

"...die u deed gaan door de grote en vreselijke woestijn, met vurige slangen en schorpioenen en dorstig land zonder water; die uit de harde rots voor u water te voorschijn deed komen." (Deut. 8:15)

"...en allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus." (1 Cor. 10:4 NBG).

Na verloop van 40 jaar waren de schoenen en de kleding niet versleten. *"Veertig jaar liet Ik u door de woestijn trekken; de klederen die gij droegt zijn niet versleten evenmin als de schoenen aan uw voeten."* (Deuteronomium 29:5 NBG). Er was geen oponthoud omdat mensen ziek waren en niet meekonden. God zorgde op een bijzondere wijze voor Zijn volk. Allen konden altijd mee en niemand hoefde vanwege ziekte achter te blijven. De woestijnreis was een tijd van grote en bijzondere wonderen. Toen was God de Heelmeester van Zijn volk. Later, toen ze eenmaal in

het land woonden, kwamen er onder hen weer ziekten voor. Ze hadden in die tijd zelfs al artsen. Nooit was er een profeet die namens God de mensen op een bijzondere wijze genezing van hun ziekten bood. Was God dan veranderd? Was God niet dezelfde gebleven? Hij was nog zeker dezelfde, maar de tijd en de omstandigheden waren veranderd.

Opmerkelijk is het, dat als de Israëlieten ontrouw waren aan God en Zijn Woord er ook plagen kwamen, die je kunt vergelijken met de plagen van Egypte. Denk hierbij aan de straffen van God tijdens de woestijnreis.

Hoewel wij duidelijk zien, dat de vervulling van deze belofte tijdens de woestijnreis in vervulling zijn gegaan, zien wij nergens elders in de Bijbel - ook niet in het Nieuwe testament - dat deze woorden van toepassing zouden zijn op de Gemeente van Jezus Christus. De belofte was aan Israël gegeven en is aan Israël in vervulling gegaan.

Is hier een belofte die alleen het volk Israël geldt, of geldt deze belofte ook de leden van de Gemeente van Jezus Christus?

Het moment waarop God deze belofte deed, was er nog geen sprake van de aanwezigheid van de Gemeente van Jezus Christus, terwijl er ook geen duidelijke beloften waren, dat deze Gemeente ooit of spoedig zou ontstaan. In het Oude Testament wordt - zoals het Nieuwe Testament bevestigt - gezwegen over de Gemeente van Jezus Christus, die zal bestaan uit Joden die in de Here Jezus geloven en heidenen die in Hem geloven.

In de loop der eeuwen heeft de kerk vele beloften die God aan Israël gegeven had, van Israël afgepakt en zichzelf toegeëigend. De kerk meende het geestelijk Israël te zijn en vond, dat de beloften die God aan Israël gegeven had, nu op de Gemeente overgegaan waren. In feite kwam dit voort uit een vorm van kerkelijk

antisemitisme. Hoewel in onze tijd velen zich distantiëren van dit geestelijk antisemitisme, hebben zij in de praktijk van hun geloofsbeleving zich nog niet echt losgemaakt van deze geestelijk-Israël leer. Terwijl men gelooft, dat de oordelen alleen op het volk Israël terecht zullen komen, meent men, dat de beloften toch ook voor de Gemeente zijn. Op die manier eigent men zich een aantal beloften en zegeningen toe, dit natuurlijk het hart verblijden, maar die in feite aan Israël gegeven zijn.

Om een voorbeeld te geven: als Mattheus 1:18 zegt, dat de Here Jezus gekomen is om **Zijn volk** te verlossen van **hun** zonden, gaat het hier dan over ons of over het volk Israël? Wie eerlijk de Bijbel uitlegt, zal moeten erkennen, dat het hier niet over de Gemeente van Joden en heidenen ging, maar dat het hier over het volk Israël ging. Zo ook zullen wij van de woorden uit Exodus 15:26 moeten erkennen, dat zij niet tot de Gemeente gesproken zijn, maar uitsluitend tot het volk Israël.

Wij mogen ook niet over het hoofd zien, dat de Here Jezus Zich in Zijn prediking en met Zijn wonderen - dus ook de genezingen! - Zich uitsluitend richtte tot het volk Israël. De Heer was niet gekomen om tot heidenen te prediken en Hij was niet gekomen om heidenen genezing van lichamelijke ziekten te schenken. Hij richtte Zich alleen tot het Joodse volk en schonk alleen genezing aan zieken uit Zijn eigen volk. De enige uitzondering - en uit de hele geschiedenis bleek het om iets bijzonders te gaan! - was bij de Kananese vrouw!

De strafaankondiging *"Egyptische plagen"* komen wij ook nergens tegen als een mogelijke strafaankondiging voor de Gemeente, maar wel als een mogelijke straf voor het volk Israël.

"Indien gij niet naarstig onderhoudt al de woorden der wet, die in dit boek geschreven zijn, en gij niet deze heerlijke, geduchte Naam, de Here, uw God vreest, dan zal de Here u en uw nageslacht

ongemeen zwaar tuchtigen met felle, aanhoudende slagen en boze, aanhoudende ziekten.
Hij zal alle kwalen van Egypte, waarvoor gij bevreesd zijt, weer over u brengen, zodat zij aan u kleven.

Ook allerlei ziekten en slagen, die in het boek van deze wet niet beschreven zijn, zal de Here over u doen komen, totdat gij verdelgd zijt.
Met weinigen zult gij overblijven, terwijl gij talrijk geweest zijt als de sterren des hemels, omdat gij niet geluisterd hebt naar de stem van de Here, uw God.
Zoals de Here er behagen in had om u wel te doen en u talrijk te maken, zo zal de Here er behagen in hebben om u te gronde te richten en te verdelgen; en gij zult weggerukt worden uit het land, dat gij in bezit gaat nemen.
De Here zal u verstrooien onder alle natiën van het ene einde der aarde tot het andere; aldaar zult gij andere goden dienen, die noch gij noch uw vaderen gekend hebben: hout en steen.
Gij zult onder die volken geen rust vinden noch een rustplaats voor uw voetzool; de Here zal u daar een bevend hart geven, ogen vol heimwee en een kwijnende ziel.
Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn.
Des morgens zult gij zeggen: Was het maar avond; en des avonds: Was het maar morgen. Vanwege de vrees, die uw hart vervult, en vanwege het schouwspel, dat uw ogen zien.
De Here zal u op schepen naar Egypte terugbrengen langs de weg, waarvan Ik u gezegd had: Gij zult die nooit weerzien; gij zult daar aan uw vijanden als slaven en slavinnen te koop aangeboden worden, maar er zal geen koper zijn." (Deuteronomium 28:58-68 NBG)

Uit bovenstaande tekst blijkt, dat God de Egyptische kwalen over de Israëlieten zal laten komen als een straf voor hun ontrouw en

afdwalen van het Woord van God. Het gaat dus niet om gewone ziekten en genezing daarvan. Het gaat om ziekten die als een straf de Israëlieten opgelegd zullen worden en die zij in de ballingschap, in de diaspora, zullen ervaren. De woorden van Exodus 15:26 hebben dus een duidelijke boodschap voor het Joodse volk en voor hen alleen. God belooft hier, dat Hij de Heelmeester van het volk Israël zal zijn. Wie deze woorden op de Gemeente toepast, gaat niet naar de geest van de Bijbel met de Bijbel om.

Is hier ook een belofte die al vooruit ziet naar het doel van Israëls bestaan: het licht van God te zijn en een zegen van Godswege te zijn voor alle volken? Dat verplaatst ons dan naar de komende tijd van het Messiaanse rijk, waarin geen ziekten meer zullen zijn. Is dit reeds een belofte voor Israël dat God hen in die tijd op deze wijze zal zegenen?

Toen de Here Jezus op aarde was, kondigde Hij aan, dat het koninkrijk der hemelen, dat is het Messiaanse vrederijk **en niet de tijd van de Gemeente**, nabij gekomen was. In deze prediking liet de Here Jezus doorschemeren, dat Hij de Messias was. Hierbij gingen de Messiaanse tekenen in vervulling en was er sprake van *"krachten, wonderen en tekenen"*. Deze wonderen bestonden niet alleen uit genezingen, maar ook uit een stem uit de hemel, het opwekken van doden, veranderen van water in wijn, spijziging van duizenden, wandelen op water, enz.

Er zijn meer teksten die Israël een bijzondere gezondheid beloofden, terwijl zij die bijzondere gezondheid tot op heden nog nooit ontvangen hebben. *"Hij zal u liefhebben, zegenen en talrijk maken; Hij zal zegenen de vrucht van uw schoot en de vrucht van uw bodem, uw koren, most en olie, de worp van uw runderen en de dracht van uw kleinvee, in het land, waarvan Hij uw vaderen gezworen heeft, dat Hij het u geven zou.*
Gezegend zult gij zijn boven alle volken; ***er zal geen onvruchtbare***

zijn onder uw mannen of vrouwen, noch onder uw vee.
De Here zal alle ziekten van u afwenden*, en geen van de boze kwalen van Egypte, die gij kent, zal Hij u opleggen, maar Hij zal die brengen over allen die u haten."* (Deuteronomium 7:13-15 NBG) Is God Zijn belofte vergeten, was Hij onbetrouwbaar, of waren deze beloften bedoeld voor het Messiaanse vrederijk?

Wie meent, dat wij in deze tijd al een "voorproefje" mogen hebben van de krachten van de toekomende eeuw, moet deze krachten niet alleen op genezingen toepassen, maar er ook voor zorgen, dat in droge gebieden van de wereld, waar honger en dorst geleden wordt, door een Godswonder water en brood komen, dat doden opgewekt worden, enz. Hij moet tonen dat het Godsrijk aangebroken is en dat grote tekenen geschieden. Er is echter niemand die deze tekenen kan verrichten. Erger nog: veel genezingspredikers dragen een bril. De genezing van de ogen is dan blijkbaar wel voor anderen, maar niet voor hen zelf.

Wie de Messiaanse profetieën kent, weet, dat in de tijd van de grote verdrukking Israël door God met verschrikkelijke plagen geslagen zal worden, maar dat daarna, als Israël tot bekering zal zijn gekomen en de wegen des Heren zal bewandelen, de ziekten uit hun midden gebannen zullen worden. De woorden van Exodus 15:26 zijn tot het volk Israël gesproken en zullen in de eindtijd aan Israël in vervulling gaan. Ze zijn niet tot de Gemeente gesproken.

Is hier een belofte die geestelijk opgevat moet worden, net zoals Spreuken 3:7,8 dit doet? *"Wees niet wijs in eigen ogen, vrees de Here en wijk van het kwaad; het zal medicijn wezen voor uw vlees, en lafenis voor uw gebeente."*

Wordt hier gewoon bedoeld, dat als je leeft naar de voorschriften van Gods Woord, je een gezond leven zult hebben en je niet getroffen zult worden door allerlei ziekten, die andere

mensen vaak wel treffen. Het is toch bekend, dat als gevolg van de reinheidswetten, de Joden niet getroffen werden door de pest.

Zoals een arts ons voorschriften geeft om zo gezond mogelijk te leven, zo doet de grote Geneesheer dit ook. Het zijn de voorschriften uit Zijn Woord. Als de Israëlieten niet in opstand zullen komen tegen God, zoals de Egyptenaren middels hun Farao deden, dan zal God op een bijzondere wijze voor hen zorgen.

De rabbijnen die zich ook afgevraagd hebben, wat God met deze tekst bedoeld moet hebben, menen overwegend, dat God dit laatste bedoeld heeft.

Jesaja 53:3-7

Het tweede waarnaar wij moeten kijken, zijn de woorden van Jesaja. Jesaja doet in dit verband in de lijdensprofetie enkele belangrijke uitspraken:

"Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht.
Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte.
Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden.
Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen.
Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond

niet open."
(Jesaja 53:3-7 NBG)

In de eerste plaats blijkt hier duidelijk, dat het gaat over de lijdende Messias. Het gaat niet over de Here Jezus bij Zijn wederkomst, maar bij Zijn eerste komst.

In de tweede plaats wordt hier gesproken over *"wij"* en *"ons"*. Wie zijn dit? Wie hebben de lijdende Messias niet geacht? Wie hielden Hem voor een geplaagde? Wie dwaalden als schapen? Hoewel het begrijpelijk is, dat christenen zullen zeggen, dat Hij ook om hun overtredingen doorboord werd, zullen wij het Woord van God toch eerlijk moeten benaderen en erkennen, dat ook in deze teksten de Gemeente van Joden en heidenen niet ter sprake komt, maar dat het hier alleen gaat over het volk Israël.

In de derde plaats blijkt, dat ook hier sprake is van zonden die als ziekten beschreven worden. Vaak vergeten mensen, dat de Bijbel heel vaak de zonde als een ziekte beschrijft. Het lijkt alsof het dan gaat over lichamelijke ziekten, terwijl het in werkelijkheid gaat over de zonden en hun gevolgen.

In de vierde plaats moet er - zoals in het Nieuwe Testament blijkt - onderscheid gemaakt worden tussen vers 4 en vers 5.

In vers 4 gaat het over ***"onze ziekten"***. *"Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte."* Wie zijn die *"ons"*? Bij Jesaja zijn dat niet de leden van de Gemeente van Jezus Christus, maar zijn het de Israëlieten, zoals wij hiervoor zagen.

Wanneer is dit vers in vervulling gegaan? Niet bij het kruis! Mattheüs 8:16,17 zegt, dat deze woorden al tijdens de omwandeling van de Here Jezus in vervulling gegaan zijn, namelijk toen Hij daar de zieken van Israël genas. Hier blijkt, dat

deze woorden aan Israël in vervulling gegaan zijn. De Heer wendde Zich immers nooit tot de heidenen, maar steeds alleen tot Zijn eigen volk, zoals Hij gezegd had, dat Hij alleen voor de verloren schapen van het huis Israëls gekomen was.

De profetie van Jesaja 53:4 is dus al vóór het kruis in vervulling gegaan zijn. Deze woorden zijn dus niet van toepassing op het kruis, want toen waren zij al in vervulling gegaan!

In vers 5 gaat het over ***"genezing"***. *"Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden."* Welke genezing is dit? Is dit de genezing van het lichaam of de genezing van de zonden? Nu komt de apostel Petrus en maakt duidelijk, dat dit vers aan de Gemeente van Jezus Christus in vervulling gegaan is. Wat hier staat is in de verzoening inbegrepen. Dit is een vrucht van het kruis. Maar... dit is niet de genezing van het lichaam, maar de genezing van de zonden. Petrus schrijft: *"...die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door zijn striemen zijt gij genezen."* (1 Petrus 2:24 NBG) Petrus schrijft heel duidelijk, dat het nu gaat over de zonden, die - zoals zo vaak gebeurt in de Bijbel - beschreven worden als een ziekte.

Zij die de wonderen deden in de gemeente

In de eerste plaats zijn het de apostelen die wonderen en tekenen verrichten. Nooit horen wij dat gewone gelovigen zieken genezen of andere wonderen doen.

Wij lezen dat "de apostelen" wonderen en tekenen verrichtten:

"De vele tekenen en wonderen die de apostelen verrichtten, vervulden iedereen met ontzag." (Handelingen 2:43 NBG)

"De apostelen verrichtten vele tekenen en wonderen onder het volk." (Handelingen 5:12 NBG)

Wij lezen dat de apostel Paulus en Barnabas wonderen verrichtten:

"Paulus en Barnabas bleven geruime tijd in de stad en spraken vrijmoedig over Gods woord, vol vertrouwen in de Heer, die de verkondiging van zijn genade kracht bijzette door hen tekenen en wonderen te laten verrichten." (Handelingen 14:3 NBG)

"Daarop zwegen alle aanwezigen, en men luisterde naar Barnabas en Paulus, die vertelden welke grote tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen had verricht." (Handelingen 15:12 NBG)

Paulus wijst erop, dat de wonderen en tekenen die hij deed, duidelijk bewezen dat hij een apostel was.

"... door zijn macht waarmee ik tekenen en wonderen verricht door de macht van Gods Geest. Zo heb ik vanuit Jeruzalem en helemaal tot aan Illyrië het evangelie van Christus verspreid..." (Romeinen 15:19 NBG)

"Alles wat een apostel tot apostel maakt, heb ik u laten zien: elke volharding, alle tekenen en wonderen, elke kracht." (2 Corinthe 12:12 NBG)

Alleen van Stefanus, een groot dienaar van de Heer, lezen wij nog dat hij wonderen verrichtte.

"Stefanus verrichtte dankzij Gods genade en kracht grote wonderen en tekenen onder het volk." (Handelingen 6:8 NBG)

De artsen in de Bijbel

De Bijbel leert ons juist dat wij bij ziekte de hulp van de artsen moeten inroepen! Exodus 21:18,19 zegt: *"Wanneer mannen twisten en de een slaat de ander met een steen of met de vuist, zodat*

deze wel niet sterft, maar bedlegerig wordt, dan zal hij die de slag gaf, ongestraft blijven, wanneer de ander opstaat en met zijn stok buiten wandelt; ***slechts diens gedwongen rusttijd zal hij vergoeden en voor genezing zorgen.****"*

In deze tekst wordt een voorbeeld gegeven, zoals steeds in de Bijbel over allerlei situaties een voorbeeld gegeven wordt. Dit betekent niet, dat alleen in het geval van zo'n voorbeeld de boodschap nagevolgd moet worden, maar dat dit in al dergelijke situaties moet geschieden. U denkt toch ook niet, dat nu de Here Jezus alleen maar sprak over een klap op je ene wang, je mag terugslaan als iemand je een klap op de andere wang of je een schop tegen je schenen geeft?

Deze tekst komt al snel na de mededeling dat God de Heelmeester is. Toch wordt in deze tekst niet gezegd, dat de zieke man nu door een wonder van God genezen zal worden. Ook krijgt hij niet de opdracht om te bidden voor genezing, waarna God hem door een wonder zal genezen. Evenmin krijgt hij de opdracht om naar de priester te gaan, opdat die hem door een wonder van God geneze. Hij moet gewoon naar bed en daar blijven tot hij genezen is!

Het voorbeeld dat gegeven wordt is een specifiek oud Oosters voorbeeld. Het komt ook voor in het wetboek van Hammoerabi en de Hethitische wetten: de dokter moet betaald worden door de veroorzaker van de verwondingen. Ook de Targoem (Onkelos) zegt, dat de veroorzaker de kosten van de dokter moet betalen. In de Talmoed (Baba Kamma 85a) wordt een en ander verder behandeld en gaat het onder andere over de vraag, hoeveel er ook aan schadevergoeding betaald moet worden als de dokter een arm moet amputeren. Verder wijst de Talmoed er op, dat onder "genezing" uit Exodus 21:18,19 de genezing door het werk van de medicus verstaan moet worden. De kosten van de medische behandeling moeten betaald worden. De Talmoed zegt, dat de

veroorzaker van het leed niet zelf als arts mag optreden om zo voor hem voordelig de man te helpen. Ook mag de zieke het geld dat betaald is voor doktershulp niet in zijn zak steken en wachten of hij vanzelf geneest! De Talmoed wijst er verder op, dat als de genezing door de arts geschiedt, het toch ook weer God was die de mogelijkheid tot genezing geschonken heeft. God heeft ons immers zó geschapen, dat ons lichaam de mogelijkheid tot herstel en genezing in zich heeft. Deze mogelijkheid tot genezing is toch al door God gegeven? Zou God dan niet tevreden zijn met de wijze waarop Hij Zelf de mens geschapen heeft?

Deze tekst leert, dat als iemand ziek is als gevolg van een gevecht, dat dan de dader alle medische kosten moet betalen. Hieruit blijkt duidelijk, dat God wil genezen door het werk van de artsen en door de wijze waarop Hij ons lichaam geschapen heeft, dat met en soms ook zonder medicijnen zelf tot genezing kan komen.

Als wij menen, dat al onze ziekten religieus moeten bekijken, zijn er twee vragen:

> Vanaf welke mate van ernst van de ziekte is het een godsdienstige zaak? Is hoofdpijn, kiespijn, een wrat, een steenpuist, een verkoudheid ook een religieuze kwestie, waarvoor gebeden moet worden? Waarom mag *"de natuur zijn werk doen"* als het om deze zaken gaat en wordt het ineens een gebedszaak als het om ernstiger kwalen gaat? Waar ligt de grens tussen ernstige en niet-ernstige kwalen? Wie heeft bepaald waar die grens ligt? Wie heeft bepaald dat vanaf welke ernst speciaal gebeden moet worden? Hiermee bedoelen wij niet, dat je niet ook om genezing zou mogen bidden als je verkouden bent, maar wij trekken onze verkoudheden niet in het religieuze leven. Wij nemen aan, dat u wel begrijpt wat wij hier bedoelen.
>
> Als wij menen dat ziekten (eventueel vanaf een bepaalde mate

van ernst) religieuze zaken zijn en als wij menen dat alles ons van Godswege geschiedt en dus moeten zeggen dat God ons bewust ziek gemaakt heeft, moeten wij dan bidden om genezing, moeten wij dan een arts raadplegen of zouden wij juist moeten berusten in elke ziekte en nooit de hulp van een arts moeten inroepen en altijd wachten of het God behaagt ons weer genezing te schenken?

Als God gewild had dat wij als gelovigen zó op Hem zouden vertrouwen, dat wij alleen in de weg van het wonder genezing zouden ontvangen, zouden de artsen grote zondaars zijn als ze ingaan tegen de ziekmakende plannen van God. Stel dat God de hand van de dader bestuurd had en het slachtoffer "naar de wil van God" ernstig gewond was? Moest de dader dan toch geld geven voor genezing? Dan zou je toch tegen de wil van God ingaan? U ziet, dat dit theorieën zijn, die hun Bijbelse fundament missen. Er moet gewerkt worden om genezing te verkrijgen. God maakt in deze tekst duidelijk dat Hij dit zo wil! Natuurlijk bidden wij God om genezing, maar gelijktijdig gaan wij aan het werk.

Dit is in overeenstemming met de wijze waarop dit in de tijd van het Oude Testament al in Israël geschiedde. Jezus Sirach vertelt het volgende: *"Eer de geneesmeester met behoorlijke eerbewijzen, opdat gij hem hebt in de tijd van nood; want de Heer heeft hem geschapen en de geneesmiddelen komen van de Hoogste, en de koningen eren hem. De kunst van de geneesmeester verhoogt hem en maakt hem groot bij vorsten en heren. De Heer laat de geneesmiddelen uit de aarde opgroeien, en een verstandige veracht ze niet. Immers werd het bittere water zoet door een hout, opdat men zijn kracht zou erkennen. En Hij heeft zulke kunst aan de mensen gegeven, opdat Hij geprezen worde in Zijn wonderdaden. Door haar geneest Hij en verdrijft de smarten; en de kruidenmenger maakt zijn geneesmiddelen door haar. Gods werken kan men niet alle vertellen, en Hij geeft alles wat goed is op de aarde. Mijn kind, als gij ziek zijt,*

zo veracht dit niet; maar bid de Heer, zo zal Hij u gezond maken." (Jezus Sirach 38:1-9)

Dit is in overeenstemming met de woorden van God Zelf, zoals die door Jeremia zijn uitgesproken en waarbij het werk van de artsen door God als voorbeeld gebruikt werd. *"Want zo zegt de Here: Dodelijk is uw breuk, ongeneeslijk uw wond; niemand is er, die het voor u opneemt; voor een gezwel zijn er nog geneesmiddelen, voor u is er geen genezing."* (Jeremia 30:12,13 NBG) God wil de mens dus genezen door de medicijnen, die Hij Zelf uit de aarde heeft doen voortkomen.

God heeft genezing beloofd door de artsen en de medicijnen die bereid zijn uit grondstoffen die God bij de schepping aan de mens gegeven heeft en waarvan God wilde dat de mens die zou ontdekken en gebruiken. Nergens in de tijd van het Oude Testament heeft Israël een periode in het eigen land gehad waarin God door wonderen hen van hun ziekten bevrijdde en Zich op die manier de groter "Heelmeester" toonde. Alleen in de tijd dat de Here Jezus op aarde was, genas Hij op bijzondere wijze de zieken als teken van het Messiaanse rijk. Hij deed dit volgens Zijn eigen woorden **alleen voor Israëlieten en niet voor heidenen!** *"En Jezus ging vandaar en trok Zich terug naar de omgeving van Tyrus en Sidon. En zie, een Kananese vrouw uit dat gebied kwam en riep: Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David, mijn dochter is deerlijk bezeten. Hij echter antwoordde haar geen woord, en zijn discipelen kwamen bij Hem en vroegen Hem, zeggende: Zend haar weg, want zij roept ons na. Hij echter antwoordde en zei: I**k ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.**"* (Mattheus 15:21-24 NBG)

Bij de opdracht aan de discipelen om te prediken en genezingen te verrichten, zei de Heer, dat ook zij zich alleen tot de Israëlieten mochten wenden en niet naar heidenen mochten gaan. *"Deze*

twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebood hun, zeggende: ***Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.*** *Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet."* (Mattheus 10:5-8 NBG)

Duidelijk blijkt, dat de genezingen niet op zichzelf staan, er moeten ook doden opgewekt worden. Duidelijk blijkt tevens, dat deze prediking en deze wondertekenen aan *"het koninkrijk der hemelen"* verbonden zijn!

Na Handelingen 2 werd het Messiaanse rijk opnieuw aan Israël aangeboden en geschiedden nog steeds de wonderen en de tekenen van dit rijk. Toen de boodschap in later tijd niet meer aan de Joden maar aan de heidenen gebracht werd, verdwenen ook deze tekenen en moest zelfs Paulus zeggen: *"Ja, gij weet, dat ik aan u de eerste maal, omdat ik ziek geworden was, het evangelie verkondigd heb."* (Galaten 4:13 NBG) en: *"Erastus is te Korinte gebleven, Trofimus heb ik ziek achtergelaten te Milete."* (2 Timotheüs 4:20 NBG) Paulus was nu blijkbaar niet meer in staat om Trofimus door een Godswonder genezing te schenken!

Jacobus 5

In Jacobus 5 wordt geschreven, dat de zieke - na met olie gezalfd te zijn - **zal genezen op grond van het geloof van de oudsten**, dus ook op grond van het geloof van de voorganger! Gezien het feit, dat hier over zonde als mogelijke oorzaak van ziekte gesproken wordt, mag de vraag gesteld worden of het hier gaat over ziekten, die het gevolg zijn van zonden of dat dit als een onbelangrijke opmerking er "toevallig" bijstaat. Wij zijn van mening, dat Gods Woord niet dergelijke "onbelangrijke toevallige mededelingen"

bevat. Zoiets staat er niet voor niets bij. Aan de andere kant mag u niet vergeten, dat deze brief in zijn geheel gericht is op en tot Joden (zie o.a. Jacobus 1:1), die het koninkrijk der hemelen (het Messiaanse vrederijk, dat onder andere gekenmerkt wordt door bevrijding van ziekten) verwachten.

In Jacobus 5:16 wordt duidelijk gemaakt, dat het hier bedoelde gebed het gebed van een rechtvaardige moet zijn. Er staat **niet**: "Het gebed van een **gelovige** vermag veel..." In het kader waarin de brief geschreven is, moet u weten, dat hier een zaddik bedoeld is. Er wordt niet gesproken over een gewone gelovige, maar over een speciale gelovige: een zaddik. Zelfs het gebed van een zaddik kan niet alles bewerken, maar "veel". Er staat ook niet dat die rechtvaardige **krijgt** waar hij om vraagt, maar dat zijn gebed "veel vermag".

De tekst zoals die in onze vertaling staat, doet het voorkomen, alsof elke simpele gelovige door zijn gebed mensen kan genezen. Jacobus zegt echter, dat het hier gaat om een rechtvaardige, een bijzonder mens, en dat zijn gebed veel kracht heeft. De vertaling stelt het voor, dat deze rechtvaardige een krachtige gebedsverhoring krijgt. Hij heeft zelf echter een krachtig gebed.

Terwijl veel mensen verkeerd bidden (Jacobus 4:3 NBG), heeft een rechtvaardige daar geen last van. Hij weet wat hij bidden moet en hij bidt met kracht.

In Mattheüs 10:41; 13:17 en 23:29 spreekt de Here Jezus in één adem over profeten en rechtvaardigen. Zoals de profeten bijzondere mensen waren in de dienst van God en niet iedere gelovige een profeet was, zo waren de rechtvaardigen ook bijzondere mensen. Zoals sommige profeten grote wonderen konden doen, zo konden sommige rechtvaardigen dit ook. **Deze mensen waren zo bijzonder, dat de Here Jezus zei, dat deze rechtvaardigen niet tot bekering hoefden te komen!** (Mattheüs

9:13 NBG). Ook de Joden beschouwden deze rechtvaardigen als grote mannen Gods en richtten daarom gedenktekens voor deze rechtvaardigen op (Mattheüs 23:29 NBG). Jacobus maakt duidelijk, dat er (in ieder geval in zijn tijd) onder de (Joodse) christenen ook zulke bijzondere mannen Gods waren, zaddikiem, rechtvaardigen. Welke voorganger of ouderling durft van zichzelf te denken of te zeggen, dat hij bij deze bijzondere groep mannen Gods behoort? Wie kent zulke mensen in zijn gemeente?

Onvoorstelbaar is het om te lezen, dat onze vertalers bij Elia schrijven: *"Elia was slechts een mens als wij..."* Zij maken hiermee duidelijk dat zij niet veel begrepen hebben van de Joodse manier van denken. Het woordje "slechts" hebben zij zelf aan de tekst toegevoegd. Er staat letterlijk, dat Elia een mens was, *net als wij*. De Joodse gedachte hierbij is, dat Elia een mens was en niet een engel. Zo zijn de Joden gewend om te denken en te spreken. Zij zijn zich altijd bewust van de aanwezigheid van engelen in het leven. Soms geven zij te veel eer aan engelen. Daarom worden wij in het Nieuwe Testament gewaarschuwd, daar niet aan mee te doen. Elia was een mens, net zoals wij mensen zijn. Hij was echter niet een gewoon mens, maar een zaddik, een rechtvaardige, een man die bijzondere kracht in zijn gebeden kon leggen.

Er wordt niet voor niets op de zonde gewezen. De bedoeling is natuurlijk niet "hij zal **geen** zonde gedaan hebben", wat velen er graag in willen lezen, maar "hij zal **wel** zonde gedaan hebben". Als de zonde niet de oorzaak van de ziekte zou zijn, zou hiernaar niet verwezen behoeven te worden. Het woord "indien" wordt in de Bijbel immers op verschillende manieren gebruikt:

indien = het zou zo kunnen zijn.

indien = het zal wel het geval zijn.

indien = het zal niet het geval zijn.

Het is duidelijk, dat het hier gebruikt wordt in de betekenis van "en het zal wel het geval zijn". Deze bijzondere relatie van ziekte en zonde mag in de studie over dit onderwerp niet over het hoofd gezien worden. Het is niet voor niets dat in Jacobus 5:19,20 opnieuw over zonde gesproken wordt en gewezen wordt op het feit, dat de dood als straf verhinderd kan worden!

Een zelfde situatie van ziekte als gevolg van zonde hebben wij in de eerste Corinthebrief. *"Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt. Daarom zijn er* ***onder u velen zwak en ziekelijk*** *en er ontslapen niet weinigen."* (1 Corinthe 11:29,30 NBG)

Bij het gebed moet ook de zieke met olie gezalfd worden. Dit was ook al in de tijd van de Here Jezus gebeurd. Terwijl de Here Jezus de zieken van Israël de handen oplegde, zalfden de discipelen de zieken van Israël met olie, zoals Marcus 6:13 zegt. De olie zal hierbij waarschijnlijk de betekenis gehad hebben van "medicijn van God", waarna de zieken door een Godswonder genazen. Deze Godswonderen bij de discipelen droegen echter hetzelfde teken als de Godswonderen die de Here Jezus verrichtte: zij waren het teken van de nabijheid van het Messiaanse rijk voor Israël. Het waren dus geen tekenen voor de heidenen, ook al geloofden deze heidenen in de Here Jezus. Het waren tekenen voor Israël! Dit waren de tekenen die dus alleen voor Israël bestemd waren en niet voor heidenen en ook niet aan de Gemeente toegezegd zijn. Het gaat hier om Messiaanse tekenen die Israël moeten voorbereiden op de komst van de Messias. Het is in strijd met de boodschap van de Bijbel om dit op de Gemeente toe te passen.

Vergeet ook niet, dat hier de ziekenzalving niet als een bijzondere ceremonie gezien moet worden, waarbij de olie een Godswonder teweeg zal brengen. Hier wordt niet gezegd dat deze heilige olie een beeld is van de Heilige Geest. In de gemeente is geen "heilige

olie” zoals in de tempel was. Hier is sprake van gewone olie, die bij de Joden als medicijn gebruikt werd, zoals wij o.a. in Jesaja 1:6 en Lucas 10:34 zien. Waarom is de opdracht die hier gegeven wordt dan in feite niet dezelfde opdracht als gegeven werd in Exodus 21:19? Welke reden is er om te denken, dat hier niet de gewone genezing door gebruik van olie als medicijn gegeven zal worden, waarbij God belooft dat Hij het gebed van de oudsten zal verhoren?

Jacobus 5 is een gedeelte in de Bijbel, waarvan niet gemakkelijk gezegd kan worden, wat er precies bedoeld wordt. Het roept misschien veel meer vragen op dan er antwoorden te vinden zijn.

Conclusie

Op grond van deze feiten is er geen enkele tekst in de Bijbel die ons leert, dat voor de Gemeente van Jezus Christus in onze tijd hetzelfde geldt als wat voor Israël gold toen de Here Jezus op aarde was, of wat voor Israël zal gelden als de Here Jezus opnieuw op aarde zal zijn in de tijd van de grote verdrukking.

Wie de wonderen van de Here Jezus zoals Hij die deed toen Hij op aarde was, ook in onze tijd voor en bij ons wil laten geschieden, omdat Hij gisteren en heden dezelfde is, moet niet alleen aan genezingen denken, maar aan alle wonderen die de Here Jezus deed. Wie de genezingen isoleert, doet af aan de tekenen van de Heer. Wie meent dat in onze tijd geldt dat deze tekenen nu ook moeten of mogen of kunnen geschieden, moet luisteren naar wat de Heer Zelf zei, en dit dan ook toepassen op zijn eigen leven in deze tijd: *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader.”* (Johannes 14:12 NBG) Waar zijn in onze tijd de mensen die menen, op grond van deze belofte van Jezus Zelf, dat zij grotere werken kunnen doen dan de Here Jezus deed? Wie

loopt over het water? Wie geeft alle hongerigen te eten?

Uit dit alles blijkt toch duidelijk, dat de leer, dat de genezing van ons lichaam in deze tijd ons aangeboden wordt op grond van het verzoenend lijden en sterven van de Here Jezus, on-Bijbels is. En... de bijzondere titel *"Heelmeester"* die de Bijbel aan God de Vader gegeven heeft, wordt in de Bijbel nergens aan de Here Jezus gegeven.

Door de verkeerde uitleg van de genoemde Bijbelteksten worden zieken die niet genezen, ernstig teleurgesteld in God en in Zijn hulp en in Zijn beloften en in de mogelijkheden die Hij heeft en die Hij had kunnen gebruiken. Hij had gezondheid kunnen geven, maar heeft het niet gedaan. *"Waarom heeft Hij mij die gezondheid niet geschonken?"* is dan een ernstige en begrijpelijke vraag van een diep teleurgestelde gelovige.

Ook tegen de voorzichtige formulering dat wij in de gemeente nog steeds wonderen van genezing mogen verwachten, als God het wil maken wij bezwaar. Hiermee maken deze mensen ongewild en onbedoeld God tot de grote grillige God in Wiens hand wij een speelbal zijn en Die er behagen in schept de ene mens wel te genezen en de andere niet. In hun gemeenten zal toch ook, als iemand van een ernstige ziekte genezen is, God gedankt worden en de arts betaald worden? Hoeveel voorbeelden kunnen zij geven van mensen in hun gemeenten die zonder toedoen van artsen, operatie en/of medicijnen van een levensbedreigende ziekte genazen? En als ze iemand zouden hebben, is dat enkele voorbeeld dan voldoende om er een geloofspunt van te maken en het als mogelijkheid voor iedereen in de geloofsbelijdenis op te nemen? Als iemand in de gemeente een goede erfenis ontvangt, maken wij toch ook geen geloofspunt, dat je financiële rijkdom kunt verwachten, omdat God beloofd heeft, dat Hij goed voor ons zal zorgen *"en dat wij zullen delen in de erfenis"*?

Ook al zijn er voorbeelden te geven van mensen van wie de artsen de genezing ook niet begrijpen en bij wie de artsen ook spreken van “een wonder”, dan nog betekent zoiets niet de juistheid van deze geloofsbelijdenis. De artsen kunnen u namelijk ook zulke verhalen vertellen over puur ongelovigen! Ook bijvoorbeeld in Lourdes en in de Bonifatiusbron te Dokkum genezen soms mensen, zelfs bij Jomanda en dergelijke genezers, juist ook in de afgodische heidenwereld, ook bij occulte figuren, die vaak ook beweren, dat zij hun gave van God ontvangen hebben. Toch denk ik dat niet velen uit onze evangelische beweging dergelijke genezingen als wonderen van God zullen bestempelen, terwijl de mensen toch door een wonder genezen zijn!

Als evangelische christenen mogen wij ons geloof niet bouwen op “voorbeelden”, maar moeten wij ons geloof bouwen op het betrouwbare Woord van God. En dit Woord van God leert nergens, dat wij als leden van de Gemeente in deze tijd dezelfde wonderen mogen verwachten als de Here Jezus deed toen Hij op aarde rondwandelde. Zo leert de Bijbel ook nergens dat Hij in dit opzicht onze Heelmeester is.

Wij zullen het Bijbelse Woord naar waarheid moeten uitleggen aan Gods kinderen die aan onze zorg zijn toevertrouwd. Hoe mooi het ook klinkt als wij hen een mogelijke genezing voorhouden, het is niet een Bijbelse boodschap. Wij zeggen hen ook niet, dat als God het wil zij binnenkort een erfenis, een Mercedes of een ander welvaartsgegeven zullen ontvangen. Wij horen niet bij de welvaartspredikers, ongeacht of het gaat om het welvaren van ons lichaam of van onze portemonnee. Daarom zeggen wij krachtig “nee” tegen de leer dat de genezing van ons lichaam in de verzoening door de Here Jezus aan het kruis voor ons verworven zou (kunnen) zijn. Het is een leer die niet door de Bijbel is ingegeven.

Slot

Als het gaat over de vraag of God in onze tijd door middel van wonderen ernstig zieke mensen kan genezen, zal het antwoord klip en klaar moeten zijn dat God dit kan. Als God door middel van wonderen één of vele mensen zou willen genezen, dan is er geen mens die dit kan verhinderen. Vaak wordt gezegd dat de Here Jezus nog steeds dezelfde is en dat wij daarom dezelfde wonderen mogen verwachten als toen Hij op aarde was. Toch is er geen mens die net als de Here Jezus over het water loopt. Er is niemand die naar de arme landen gaat en daar de hongerige menigte van brood voorziet. Er is niemand die naar deze landen gaat en daar door middel van een wonder de bevolking van water voorziet. Er is niemand die de orkanen bedwingt en zorgt dat er geen rampen en overstromingen zijn. Er is niemand die een berg kan verplaatsen. Er is niemand die dodelijk vergif drinkt om te bewijzen dat de woorden uit het slot van Marcus 16 bedoeld zijn om door de christenen toegepast te worden.

Lijden kan soms door God gebruikt worden. Paulus schreef: *„Aan u is de genade geschonken niet alleen in Christus te geloven, maar ook omwille van Hem te lijden."* (Philippenzen 1:29) Het Griekse woord 'paschoo' kan betekenen dat je slecht behandeld wordt, maar ook dat je ziek bent. Lijdende mensen hebben vaak enorm veel kracht geput uit de woorden van Paulus, die zelf ook met lijden te maken had. Hij schreef hierover: *„Om te verhinderen dat ik mezelf zou verheffen, werd mij een doorn in het vlees gestoken: ik word gekweld door een engel van satan. Ik heb de Heer driemaal gesmeekt mij van hem te bevrijden, maar Hij zei: 'Je hebt niet meer dan mijn genade nodig, want kracht wordt zichtbaar in zwakheid.' Dus laat ik mij veel liever voorstaan op mijn zwakheid, zodat de kracht van Christus in mij zichtbaar wordt."* (2 Corinthe 12:7-9) Als zieke mensen en zij die op een andere manier lijden, mogen ervaren dat Gods genade in hun leven sterk aanwezig is en dat Zijn

kracht in hun zwakheid openbaar wordt, dan kunnen deze mensen toch met vreugde verder. Natuurlijk willen zieke mensen graag genezen. We genezen echter niet allemaal; niet door middel van de artsen en niet door middel van een wonder. Je zou dan kunnen zeggen: deze mensen hebben geen baat bij de hulp van de artsen en van de gebedsgenezers. Zijn ze nu geestelijk mislukte mensen? Beslist niet. Als ze de Here Jezus hebben overgehouden, zijn ze toch bijzonder gezegende mensen.

Het leven kan moeilijk zijn. Het kan leed, verdriet en pijn op ons pad brengen. Je kunt misschien wel liters tranen huilen. Je kunt je eenzaam en verlaten voelen. Maar dan komt ineens een prachtig woord uit de Bijbel om de hoek: *„Doe mijn tranen in uw kruik; zijn zij niet in uw boek?"* (Psalm 56:8 NBG) Dit zijn de woorden van David. Hij vraagt aan God of Hij zijn tranen wil bewaren. Hij vraagt God of Hij het verdriet van David niet wil vergeten. God heeft dit verzoek van David beslist niet naast Zich neergelegd. Hij heeft de registratie van Davids verdriet in de hemelse boekhouding opgeslagen. God zal het niet vergeten.

In het leven van de Here Jezus zien wij het zelfde. De Heer zei eens: *„Zie je deze vrouw? Ik ben in jouw huis te gast, en je hebt me geen water voor mijn voeten gegeven; maar zij heeft met haar tranen mijn voeten natgemaakt en ze met haar haar afgedroogd."* (Lucas 7:44) De Heer ging niet achteloos aan haar tranen voorbij. Dat doet Hij ook niet bij u en mij. In lied 238 uit de bundel van Johannes de Heer komen de volgende woorden voor: *„Heb ik Zijn glimlach, wat wens ik nog meer?"* Moge dat ook voor ons een zegen voor ons hart zijn.

Boeken en brochures van ds. H.G. Koekkoek

gedrukte boeken

978 90 70700 44 7 — Mohammed, de islam, de Koran en de Bijbel
978 90 70700 31 x — Profetie en Vervulling
978 90 70700 46 1 — Jona en Nineve
978 90 70700 21 2 — Echtscheiding en Hertrouwen
978 90 70700 41 6 — Man en Vrouw of Broer en Zus?
978 90 70700 52 2 — Het Hooglied van God en Israël
978 90 70700 55 3 — Genezing door het Kruis?
978 90 70700 38 7 — De engelen van God
978 90 70700 57 7 — Moeten christenen de sabbat houden?
978 90 70700 32 8 — Was Jezus de Joodse Messias?
978 90 70700 48 5 — De verborgen Messias
978 90 70700 43 0 — De Heilige Geest en een bijzonder leven
978 90 70700 39 5 — Profetie en Toekomst deel 1
978 90 70700 40 9 — Profetie en Toekomst deel 2
978 90 70700 17 4 — De geheimen van de offers
978 90 70700 20 4 — Mozes en Farao: Met Plagen Geslagen
978 90 70700 29 8 — Jeruzalem waar Jezus was
978 90 70700 30 1 — Steden waar Jezus was
978 90 70700 18 2 — Het Huwelijk in de Bijbel
978 90 70700 24 7 — De Hemel en de Hel
978 90 70700 28 x — De Zegen – Wat is dat?
978 90 70700 25 5 — De Bijbel en de Doop
978 90 70700 26 3 — Het Avondmaal
978 90 70700 27 1 — Reuzen op aarde
978 90 70700 37 9 — Abortus, Euthanasie en suïcide
978 90 70700 35 2 — Homoseksualiteit en de Bijbel
978 90 70700 23 9 — Orgaandonatie, de Bijbel en ik

978 90 70700 33 6 — Effectieve Evangelisatie
978 90 70700 48 5 — De verborgen Messias

eBooks

978 90 70700 51 5 — Mohammed, de islam, de Koran en de Bijbel
978 90 70700 54 6 — Profetie en Vervulling
978 90 70700 49 2 — Jona en Nineve
978 90 70700 50 8 — Echtscheiding en Hertrouwen
978 90 70700 59 1 — Man en Vrouw of Broer en Zus?
978 90 70700 53 9 — Het Hooglied van God en Israël
978 90 70700 66 9 — Genezing door het Kruis?
978 90 70700 58 4 — De engelen van God
978 90 70700 60 7 — Moeten christenen de sabbat houden?
De eBooks zijn verkrijgbaar bij ebook.nl

Wij hebben nog een aantal bijzondere boeken van ds. H.G. Koekkoek, evenals van dr. M.R. de Haan en Richard de Haan uitgegeven. Als u geheel gratis een catalogus van al onze uitgaven wilt ontvangen, schrijf dit dan aan het adres hieronder.

Hier kunt u ook het door ons uitgegeven tweemaandelijks blad verkrijgen met leerzame en interessante Bijbelse onderwerpen, geschreven door ds. H.G. Koekkoek. Het wordt u geheel gratis toegezonden.

Stichting Het Licht des Levens
Dr. Lovinklaan 3
2405 CM Alphen aan den Rijn

tel.: 0172 - 47 58 60

www.hetlichtdeslevens.nl
e-mail: ds.koekkoek@hetlichtdeslevens.nl